

13e JAARGANG N° 2 – 24 MAART 1933

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

APPORT!

De Leeuwentrap met de galerij
voor het paleis van den Sultan.

De waakzame leeuw.

DE LEEUWEN VAN TUNIS

Iedere toerist, die zoo gelukkig is een reis langs de Afrikaansche Noordkust te kunnen maken, zal niet verzuimen in Tunis de statietrap, welke voert naar het paleis van den Bey, te gaan bezichtigen. Deze trap staat bekend als de Leeuwentrap. Bijzonder decoratief zijn deze beelden, welke door onbekende meesterhand uit rotssteen werden gehouwen.

De kwaadaardige leeuw.

De slapende leeuw.

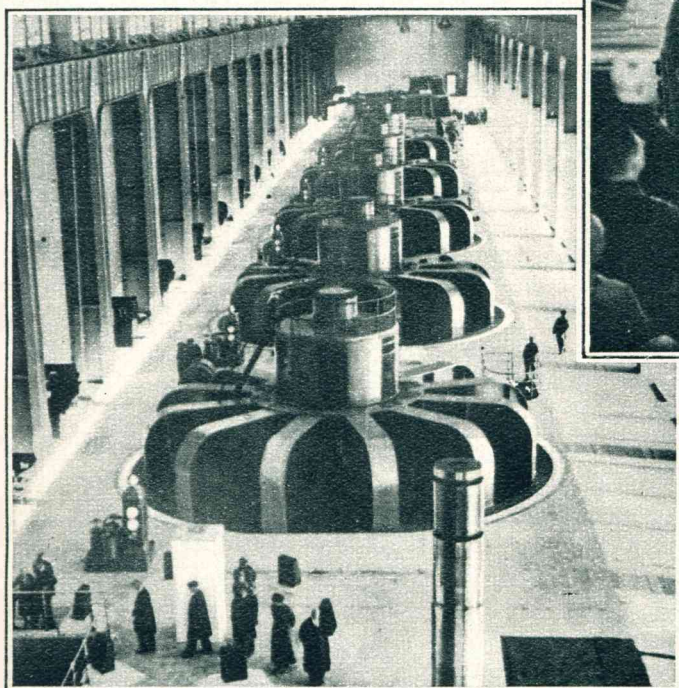

De Berlinsche politie heeft op last van de nieuwe regeering in de kunstenaarswijk Wilmersdorf een razzia ondernomen, omdat men vermoedde dat verschillende communistische leiders hier werden verborgen gehouden. Met behulp van brandladders drong men de huizen binnen.

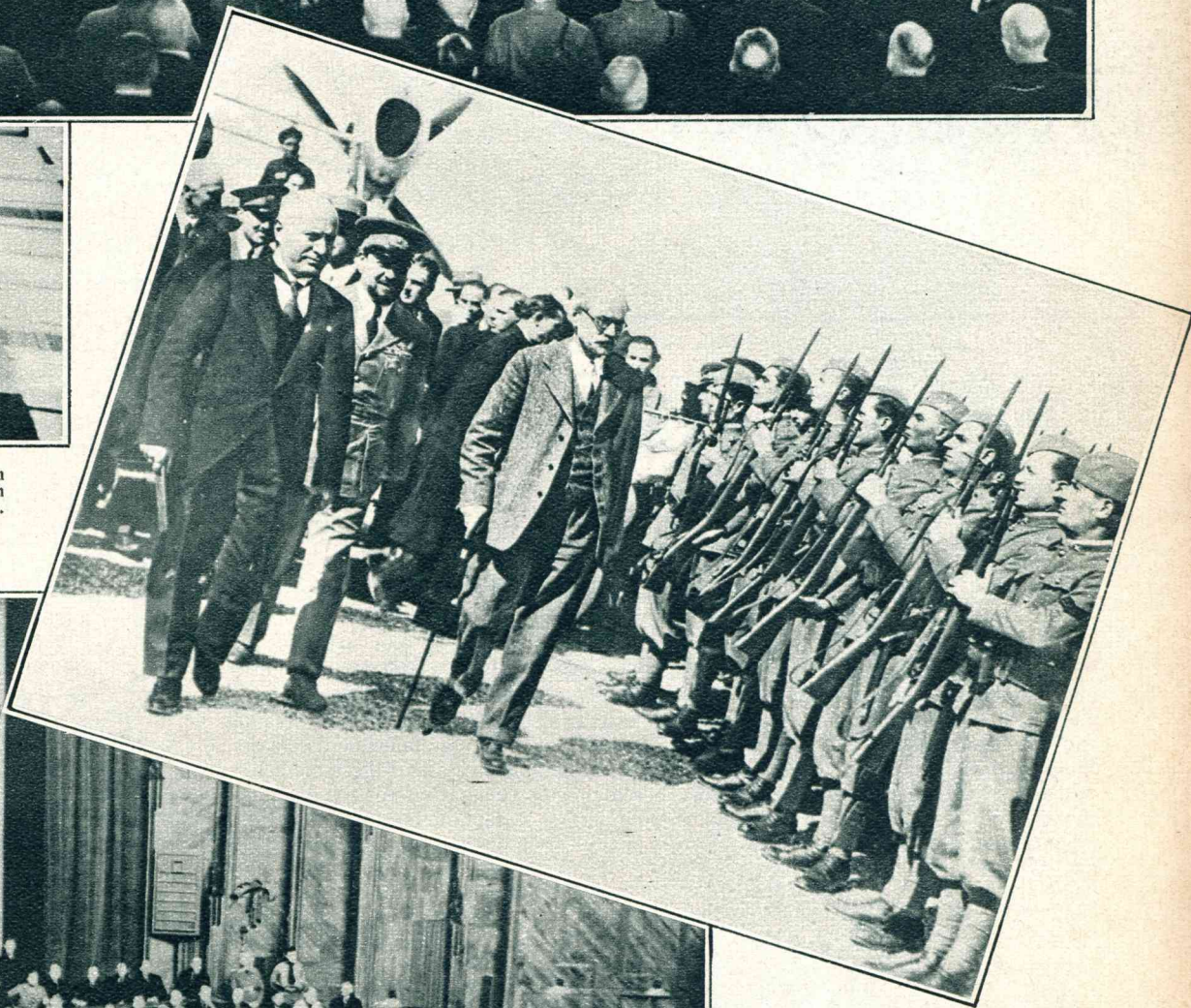
De opening van den Rijksdag te Potsdam. — Rijkspresident von Hindenburg houdt een rede. Naast hem de verschillende ministers, geheel rechts rijkskanselier Hitler.

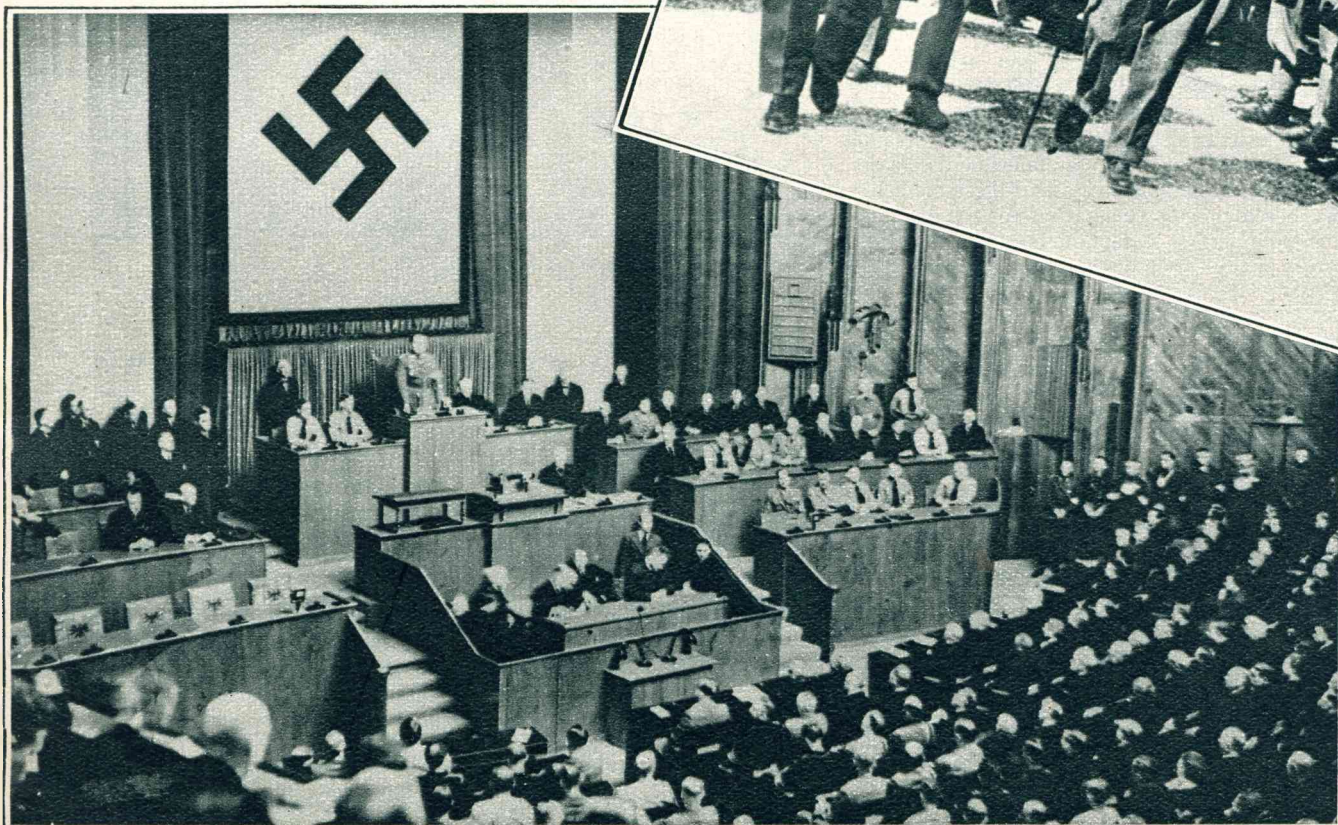
BUITENLANDSCH NIEUWS

Te Moskou zijn eenige Engelse ingenieurs gearresteerd, die er van verdacht worden sabotage te hebben gepleegd bij de groote werken aan den Dnieprostroy Dam. De geweldige turbinehal van deze werken.

De Engelse Minister-President Ramsay MacDonald bezocht Rome om met Mussolini over de ontwapening te confereeren. De aankomst op het vliegveld bij Rome.

De opening van den Rijksdag te Potsdam. Overzicht van de eerste zitting van den nieuwen Rijksdag in de Kroll Opera tijdens de redevoering van den voorzitter minister Goering.

Helle lentezon op het Damrak.

DE EERSTE LENTEDAGEN

Het behoorde tot de vaderlandsche traditie, dat de lente hier inzette met eenige fiksche sneeuw-
buien, met storm en hagel, met een weersge-
steldheid, waarbij het raadzaam scheen de schaat-
sen weer eens uit het vet te halen.

Daar waren wij aan gewend; wij spraken er niet
meer over en er werd geen journalist bereid ge-
vonden om daar nog eens een mooi en mopperig
stemmingsstukje aan te wijden.

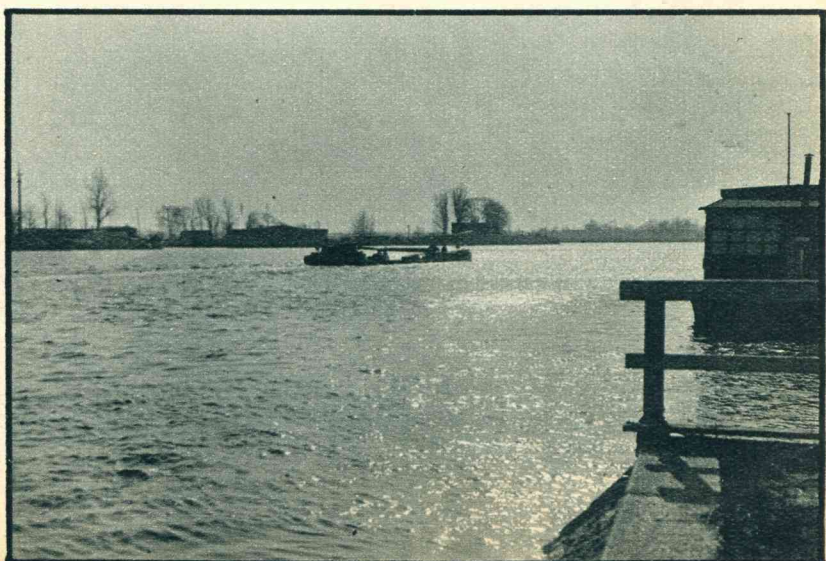
En al zou het nu bij
het verschijnen van dit
nummer zoo koud en guur
zijn, dat ge op straat
lopend maar één wensch
hebt, n.l.: bij een gloeien-
de kachel te zitten, dat
doet niets af aan het feit,
dat ditmaal (en laat ons
nu het voornemen ma-
ken, om dat later óók
aan onze kleinkinderen
te vertellen) het voorjaar
inzette zooals het een
echte, romantische lente
betaamt.

Eindelijk dan weer eens
lente, zooals zij in de
boeken wordt beschreven,
eindelijk dan weer eens
een voorjaarsbegin, dat
ons verzoent met al de
doorgestane ellende en on-
aangenaamheden van den
winter. Wat de menschen
ook scheiden mag, po-
litieke twisten of een
paar maal honderdduizend

Het eerste kopje koffie in de buitenlucht.

Het voorjaarslicht deed den Amstel vroolijk glinsteren

*De parken waren meer dan
vol. Alle stadsmenschen, die den
heelen winter achter de kachel hadden
gezeten, kwamen gezondheid opdoen.*

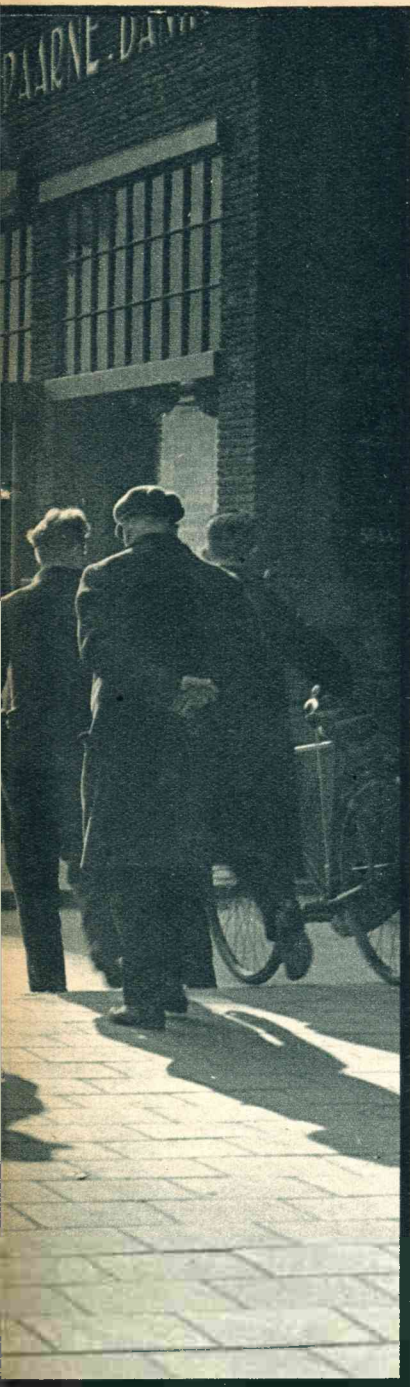
oude bruggen welven rank en broos, als van Chineesch porcelein, over het stille grachtwater.

Of zijn het de kinderen, die met hun lachende snoetjes zooveel blijheid brengen in de zwarte buurten en strenge straten? Het is alsof er bij het prachtige lenteweer tienmaal meer kinderen in Amsterdam zijn dan op andere dagen. Zij schreeuwen hun lawijt uit boven het rumoer van het grootte stadsverkeer; iedere stap, dien zij doen, is een uiting van overbruisenden levenslust. Ze hollen door de parken en hebben geen tijd en geen oog voor de bejaarde oudjes, die in het al warme zonnetje zitten en het leven nog te schoon vinden om er graag afscheid van te nemen.

Wie over de jonge lente schrijft, behoort het over de jonge liefde te hebben. Dit is minstens even onontkoombaar als het toevoegen van zout aan aardappelen. Nu is het niet gemakkelijk om anno 1933 over de liefde te spreken, omdat men dat of te hooren krijgt dat men ouderwetsch is of verzocht wordt te leeren inzien, dat wat men voor liefde hield niets anders is, dan het zich vrijbrekende onderbewustzijn, althans iets dergelijks, maar even fataal en even noodlottig. De mensch van 1933 fronst, zoo dit nog noodig mocht zijn, zijn wenkbrauwen en zegt het woord „liefde” — op een toon, die duidelijk laat weten, dat hij dit verschijnsel even hoopvol bekijkt als de economische crisis, of waaruit men kan opmerken, dat hij er even weinig waarde aan hecht als aan het verhaal van het elfje, dat de bloemen ging wakker schudden uit den winterslaap. Maar alle menschen, ook zij die over het probleem van de liefde één zijn, glimlachen, als wij eindigen: „Kus zacht.”

Bottende knoppen (aan den Zuidelijken Wandelweg).

Winkelen in het lentezonnetje.

gulden, wat hen ook tot ongeneeselijke vijanden mag hebben gemaakt, ééns zijn zij het allen in de erkenning, dat zij de lente niet uit het leven missen kunnen.

De lente immers is de tijd, waarin wij nieuwe verwachtingen koesteren, waarin wij nieuwen moed en nieuwe hoop verzamelen, waarin wij het geluk, dat ons tot nu toe wellicht werd onthouden, bereikbaar achten.

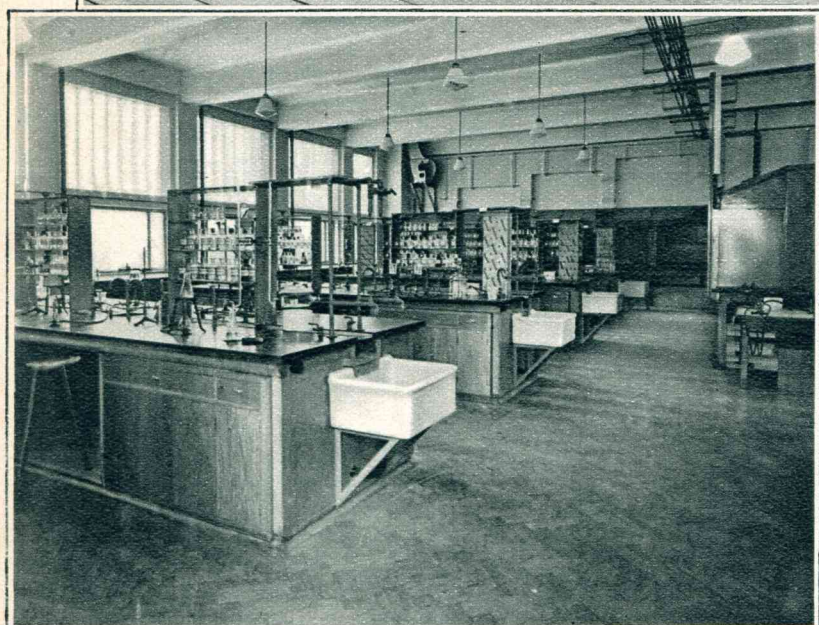
Daarom maakt de lente sommige naturen zwaar-moedig, niet alle harten kunnen een groote geluksverwachting dragen.

Het is pas het eerste teedere beven der zonnestralen, dat de aarde wekt, het is maar een enkele lange uit-haal van een vroege merel, welke ons ontroert, het is nog maar een nauwelijks zichtbaar, schemerig waas, dat ragfijn over de boomen hangt, maar het is het besef, dat bloeitijd en oogsttijd heel zeker hierop volgen moeten.

Bij zulk voorjaarsweer is het alsof ons Amsterdam ontwaakt gelijk een verheugde bruid. De stad krijgt iets feestelijks, iets zuivers, iets ongerepts. Het licht trilt over de pleinen, waarboven de nevels wegtrekken, een geur van jonge aarde stijgt uit de plantsoenen, en de

Het verbranden van het dorre winterhout in het Vondelpark genoot veel belangstelling.

In de De Lairesestraat werden officieel geopend de Scheikundig en Natuurkundig Laboratoria der Vrije Universiteit. Extérieur van het fraaie gebouw, waarvan de heer Boeyinga architect is.

In de Laboratoria der Vrije Universiteit. De practicumzaal van prof. Coops.

Aan den Amstelveenschen weg is een nieuw Kinderziekenhuis der Zusters Carmelieten, dat tot nu toe aan de overzijde van het IJ was gevestigd, ingewijd en in gebruik genomen. Doorkijk in de gangen.

STADSNIEUWS

De „Bisschop-ruïne” wordt gesloopt. Eindelijk is dan 'n begin gemaakt met de afbraak van de onooglijke ruïne op den hoek van den Dam en het Damrak. Gelijk de meeste Amsterdammers zich zullen herinneren, is op dezen hoek het bekende café „De Bisschop” gevestigd geweest; de twee eerste panden op het Damrak, waar eens de sigarenwinkel van Justus van Maurik en een zaak van den boekhandelaar Seyffardt waren gevestigd, worden eveneens gesloopt. Ter plaatse zal een kantoor-gebouw verrijzen, waarin o.a. de incassobank 'n bijkantoor zal openen.

Wrijf Uw handen vooral ook des avonds in met Purol, ze worden mooi terwijl U slaapt.

O!

Wat hebben die *handen* te lijden van de *schoonmaak*.

Geen nood: wat water, zeep en soda er aan bedorven hebben, wordt goed gemaakt met Purol. Doos 30 en 60 ct

PUROL

Sinds onze laatste opgave keerden wij tengevolge onzer

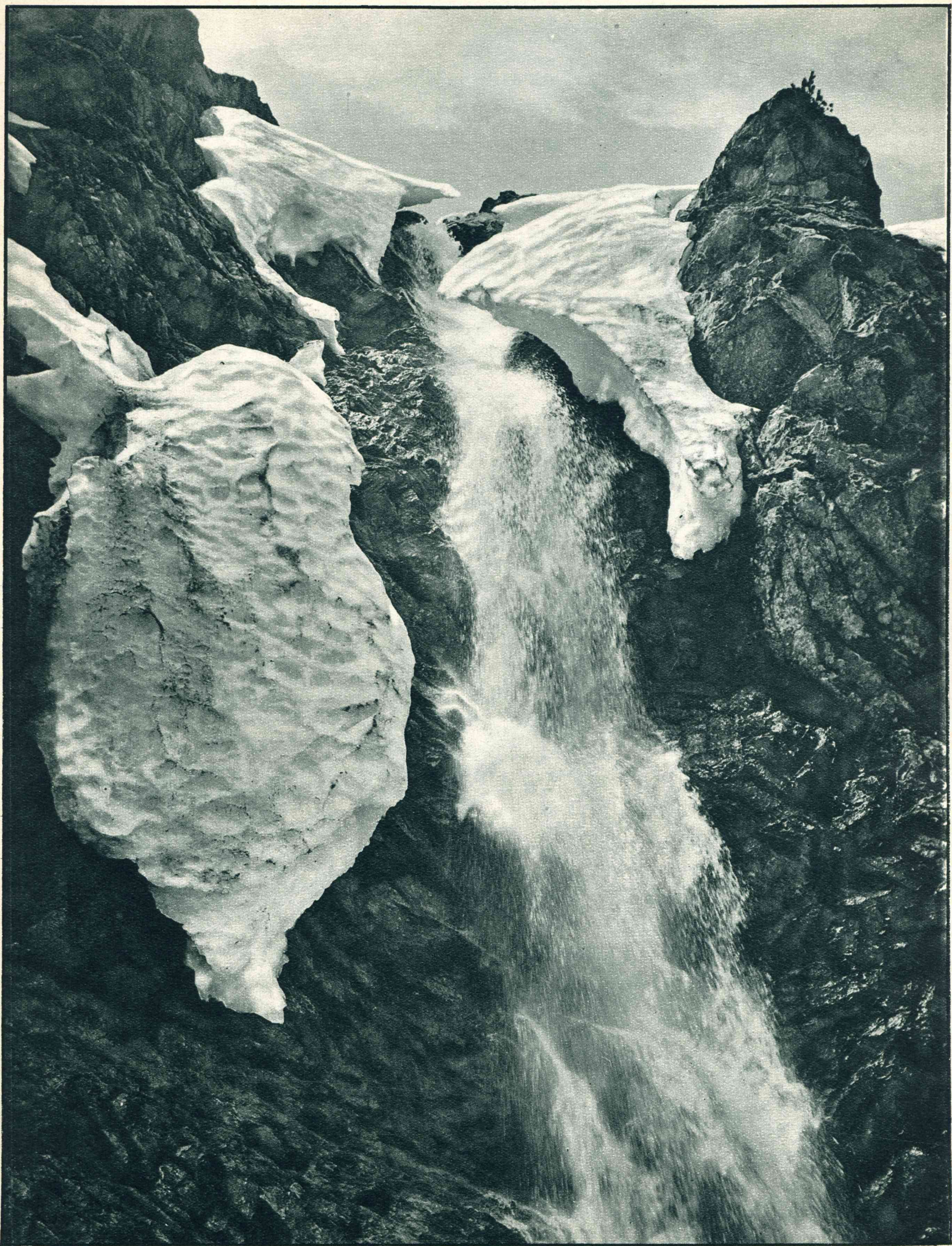
Gratis

Ongevallenverzekering

de volgende bedragen uit aan:

J. Koodrings, Clemens Oudaenstraat 15, Rotterdam	f	30.—
R. Grahl, Kastanjestraat 59, Chevremont	-	25.—
W. v. Daal, Veestraat 95, Sittard	-	50.—
M. de Groot, Galileïstraat 25 b, Schiedam	-	60.—
J. v. St. Annaland, Staringstraat 40a, Schiedam ..	-	30.—
A. Ringlever, Weste Wagenstraat 21, Gorinchem	-	30.—
C. v. Overdijk, Dorp 35 B, Ulvenhout	-	25.—
Wed. H. Meerts, Houtereind 38, Stein	-	500.—
W. Kesting, Egmondstraat 29, Noordwijk-Binnen	-	30.—
	f	780.—
Vorig totaal bedrag	-	277.856.—
Nieuw totaal	f	278.636.—

K O O P T G E A D V E R T E E R D E A R T I K E L E N

De Lente brak haar kluisters

De doode Wreker

NAAR HET AMERIKAANSCH DOOR HERMAN ANTONSEN

Ga zitten, mijnheer Sanderson," zei Elstane, zich moeite gevend om zijn kalmte te bewaren, „en laten we eens praten!"

„Onzin," snauwde Sanderson, „ik heb die zaak nu van alle kanten bepraat en bekeken met alle mogelijke autoriteiten. Ik kan u niets nieuws vertellen. Ik heb hoegenaamd niets met het vermoorden van die lui uit te staan gehad. Ik weet niet, wie er wel mee te maken had. Ik heb er nachtenlang over nagedacht hoe het bij eenige mogelijkheid wel uitgevoerd kon zijn, maar ik ben er niets verder mee gekomen."

„U bent toch zeker niet van plan me te gaan vertellen, dat u Jali ervan verdenkt?"

„Geen denken aan. Degene, die het gedaan heeft, is springlevend; daar kunt u uw hoofd op verwedden!"

„Denkt u, dat zijn zuster er iets mee te maken heeft?"

„Neen. Dat weet ik wel zeker. Trouwens, ze was in hechtenis, toen de tweede vermoord werd."

„Ja, dat weet ik. Bent u van plan nog langer in verzekerde bewaring te blijven?"

„Probeert u maar eens om me hier kwijt te raken!"

Elstane liet hem gaan zonder iets verder gekomen te zijn. Maar hij wilde, dat de kranten over hem zouden schrijven, dat hij druk aan de zaak werkte en daarom liet hij nu al de negen overige juryleden bij zich ontbieden.

„Als ze hier komen," beval hij aan zijn assistenten, „houdt hen dan in het voorste lokaal en sluit ze daar op. Hun bewakers moeten bij hen blijven. Als de laatste gekomen is, breng dan miss Bogardus en mijnheer Sanderson er ook heen."

Intusschen liep Elstane met groote passen zijn kamer op en neer. Deze lag op de vierde verdieping van het hoofdbureau en hij bleef een tijdlang op straat staan kijken, om zijn gedachten wat afleiding te geven. Het wachtlokaal was zoo goed als leeg. Hij had de meesten van zijn assistenten erop uitgestuurd, om de juryleden per taxi te halen. Er bevonden zich slechts een typiste en een telefoonjuffrouw in het lokaal.

Toen de juryleden stuk voor stuk aankwamen, had hij zijn kalmte weer wat terug. Verschillenden hunner hadden reiskoffers en tassen bij zich en verklaarden van plan te zijn, de stad te verlaten, zoodra de conferentie geëindigd was. Toen ze er allen waren, liet Elstane Holly ontbieden, die Sanderson en Marlyn Bogardus meebracht. Hij liet niemand in het voorste lokaal toe dan de juryleden, hun bewakers en een telefoniste.

„Zouden we die openstaande ramen niet dichtdoen?" vroeg Holly aan zijn chef.

„Welnee," snauwde Elstane, „het is stikheet en die mensen werden gedood door een projectiel, dat van onder af geschoten werd. Door die ramen dreigt dus geen gevaar."

„Daar gaat het niet over," hield Holly vol, „maar het rumoer van de straat zou het lastig kunnen maken om te hooren..."

„Ik heb scherpe ooren," zei Elstane, die de ramen niet dicht wilde hebben, al was het alleen maar, omdat Holly ze dicht wilde doen.

De juryleden weigerden te gaan zitten, maar liepen ongedurig heen en weer, als om ieder oogenblik tot vluchten gereed te zijn. Maar eindelijk kwamen ze allen toch om Elstane heenstaan, behalve Sanderson en Marlyn.

„Ik heb u bijeen geroepen," begon Elstane, „in de hoop, dat we samen wat zouden kunnen bereiken. Op de eerste plaats zou ik willen weten, of iemand uwer ook eenig idee weet aan te geven..."

„Ja," zei mijnheer Martin, die een uitvinder was. „Ik heb idee, om de stad zoo gauw mogelijk te verlaten, zoo ver mogelijk weg te gaan en zoo lang mogelijk weg te blijven."

„Laten we nu niet beginnen met onszelf angstig te maken," zei Elstane.

„U hebt mooi praten," onderbrak hem een andere gezworene, „u wordt niet achtervolgd. Als we een officier van justitie hadden, die zijn plicht goed deed, dan zouden we niet als opgejaagd wild uit de stad behoeven te vluchten."

„Wacht een oogenblikje. Toe, wees even bedaard!" pleitte Elstane. „Laten we ons best doen, om tot een resultaat te komen. Heeft iemand uwer

er eenig idee van, hoe die moorden bedreven zijn?"

Het was stil. Men hoorde niets dan het rumoer van de straat.

„Kom, weet niemand nu ook maar eenige oplossing of verklaring?" hield Elstane aan.

Een der juryleden keek Marlyn Bogardus aan, die zijn blik beantwoordde met een zoo woedend gezicht, dat hijzelf en ook de anderen onwillekeurig voor zich keken.

„Denkt u, dat zij erin gemengd is?" vroeg Elstane. Verschillende personen spraken nu tegelijk. Ze meenden beslist, dat Marlyn erin betrokken was.

„Maar hoe dan?" hield Elstane vol.

Er ontstond een door elkaar gepraat vol verwarring, maar waaruit toch wel bleek, dat de meesten van meening waren, dat Marlyn een geheimzinnigen invloed op een of ander daarvoor gevoelig persoon wist uit te oefenen, die voor haar de moorden bedreef.

„Maar, heeren," bemerkte Elstane, „dat is onmogelijk. Ik zou kunnen toegeven, dat ze misschien iemand kan aansporen en bewegen om deze moorden te doen, maar dan toch altijd door gewone overredingsmiddelen. Misschien heeft ze iemand, die zooveel van haar houdt, dat hij het voor haar zou willen doen... maar tot nog toe hebben we zoo iemand niet kunnen ontdekken. Maar al dat gepraat over bovennatuurlijken invloed is groote onzin!"

„Maar als u dan zoo knap bent, misschien hebt u dan zelf wel een theorie," riep een der juryleden uit. „Vertel dan maar eens op, wat u ervan denkt!"

Elstane keek heel zuur.

„Tot nog toe heb ik geen theorie kunnen vormen," zei hij. „Ik ben er alleen zeker van, dat deze moorden door een levend mensch geschied zijn. En ik weet ook zeker, dat het niet iemand van de hier aanwezigen is. Want Marlyn Bogardus en mijnheer Sanderson, die onverstane bedreigingen geuit heeft, waren beiden in hechtenis, toen Whiting vermoord werd."

Elstane zweeg. De gezwoeren schenen nu allen hun hoofd geheel kwijt te zijn. Ze toonden, dat ze liefst zoo gauw mogelijk weg kwamen. Ze begonnen onder elkaar dooreen te praten en beschuldigden hem openlijk van plichtsverzuim en onbekwaamheid voor zijn ambt. 't Werd 'n algemeen rumoer.

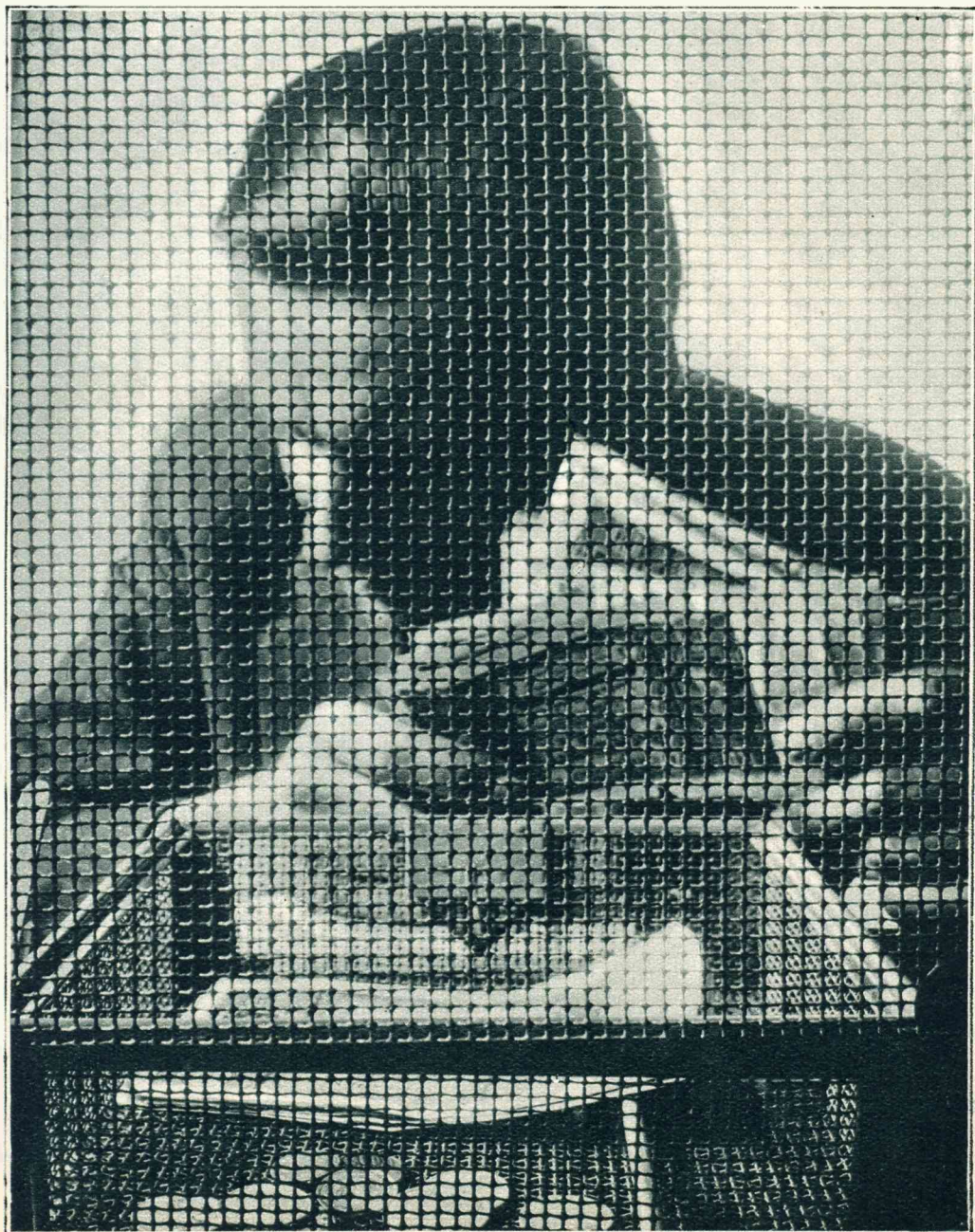
Maar opeens viel er een akelige stilte. Ze stoven uiteen. Midden op den vloer van het lokaal lag een der juryleden op zijn rug. Een straaltje bloed vloede onder hem uit. En in die akelige stilte riep 'n vreeselijke stem: „Ik heb het gedaan! Ik heb het gedaan!"

HOOFDSTUK XII.

KRANKZINNIG
GEWORDEN.

Allen wendden zich om naar de plek, waar die afschuwelijke stem vandaan kwam. Marlyn Bogardus

Rijk en geen geld.

De geheimen van . . .

sprong overeind met een uitdrukking van de uiterste ontzetting. Sanderson stond met open mond te kijken, stom van verbazing. Op zijn gelaat lag een uitdrukking van volslagen ongeloofigheid. Holly stond er bij als iemand, die door den bliksem getroffen is. Zijn gelaat was lijkleek. Hij opende en sloot zijn mond van zenuwachtigheid.

De gezworenen waren doodelijk bang. De assistenten van den officier van justitie stonden er als verlamd bij. De detectives schenen niet te weten, wat ze moesten doen. Aller oogen waren op Elstane gericht. Op Elstane, die de verschrikkelijke woorden gezegd had: „Ik heb het gedaan!”

Eindelijk kwamen enkelen der jonge assistenten naar voren en draaiden den doode om. Hij had dezelfde vreemde wonde in den rug.

Elstane, die nu een eindje van de anderen verwijderd stond, doordat dezen zich van hem teruggetrokken hadden, deed zijn handen voor zijn gezicht weg, richtte zich overeind en keek hen met woest rollende oogen aan.

„Ja,” herhaalde hij op een waanzinnigen toon. „Ik heb het gedaan! Waarom ook niet? Ze hebben immers tòch een moordenaar van me gemaakt?”

Verscheidene assistenten sprongen op hem toe, grepen hem bij de armen beet en deden al hun best, om hem te kalmeeren. Maar het gaf niets; hij bleef razen en schreeuwen, dat de juryleden een moordenaar van hem gemaakt hadden en dat hij hen daarom vermoord had. Sommige juryleden raakten zoo totaal van streek, dat ze hun boeltje oppakten en zoo haastig mogelijk het vertrek verlieten. Holly, die ten slotte zichzelf weer meester was geworden, liep op Elstane toe, dien ze met vereende krachten gedwongen hadden in een leunstoel te gaan zitten.

„Kom, mijnheer Elstane,” zei hij zoo rustig mogelijk, om den man wat te sussen, „vertelt u mij nu eens, hoe u het gedaan hebt!”

„Ik heb het gedaan. . . dat zeg ik immers! Ik heb hen vermoord! Ik zou ze allen wel willen vermoorden. Ze hebben immers een moordenaar van me gemaakt, is het niet zoo?”

Holly keerde zich om en gaf den anderen een wenk, dat ze het vertrek zouden ontruimen. De assistenten duwden de nog overige juryleden naar buiten. Eveneens de verslaggevers en Sanderson zoowel als Marlyn Bogardus. Toen allen eindelijk weg waren, keerde Holly zich nogmaals tot Elstane. De officier van justitie lag nu gebogen over de tafel, waarvoor hij zat. Hij had het hoofd op zijn armen gelegd en snikte als een kind.

„Kom, mijnheer,” zei Holly, opgewonden van innerlijke blijdschap, omdat hij nu een kans zag om het baantje van Elstane te krijgen. „Vertel me nu eens, hoe u het dan toch gedaan hebt.”

Maar Elstane bleef doorsnikken. Plotseling echter keek hij met een uitdrukking van dwaze vreugde in zijn oogen op.

„Dat zul je nooit te weten komen!” zei hij tergend. „Dat zul je nooit snappen! Nee, daar komen jullie niet achter! Ik heb 't gedaan! Ik heb hen vermoord! Ik wou, dat ik ze allemaal kon krijgen! Misschien lukt me dat ook wel! Ze hebben immers een moordenaar van me gemaakt, is 't niet?”

„Hij is gek!” zei een der assistenten.

„Zoo. . . heb je dat eindelijk in de gaten?” keerde Holly zich tot den jongen man. „Gefeliciteerd ermee! Pak maar eens gauw de telefoon op, idioot, en bel een dokter. . . of nee, bel het zenuwlijdersgesticht maar op en vraag of dokter Watling hier wil komen. Zeg dat hij haast moet maken. Nou, schiet op!”

Terwijl de jonge man weg was, werd er hard op de deur geklopt.

„Kijk eens, wie daar is!” beval Holly.

De deur ging open en een troepje woedende verslaggevers drong naar binnen.

„Zeg eens, wat moet dat beteekenen?” brulde een hunner. „Verbeeld jij je soms, dat je al officier van justitie bent?”

Holly beduidde zijn mannen, dat er toch niets aan te doen was en liet de krantenmensen hun gang gaan. Ze drongen zich nieuwsgierig om Elstane heen.

„Jullie wouen zeker weten, hoe ik het geleverd heb?” sarde hij. „Maar ik vertel het lekker tòch

niet! Ik heb hen vermoord! Heusch, dat heb ik gedaan! En de rest gaat er ook aan! En jullie ook. . . jullie gaan er ook aan, leelijke smeersappen! Ik zal de heele wereld vermoorden! Ze hebben immers nu eenmaal een moordenaar van me gemaakt?”

„Nee, die is goed. . . die Elstane is totaal gek!” zei een der verslaggevers en haastte zich naar een telefoon, gevolgd door de rest. Toen ze van de telefoon terugkeerden, verdrongen ze zich weer om Holly heen.

„Doe hem toch een dwangbuis aan of zoo iets!” drongen ze bij hem aan. „Behandel hem, zooals hij die lui behandeld heeft. Hard tegen hard! Als het je gelukt om hem te laten vertellen, hoe hij het gedaan heeft, dan zullen we jouw kunde hemelhoog ophemelen! Pak hem maar flink aan! We zullen het niet verklappen!”

Holly deed een stap naar Elstane toe en zijn oogen glinsterden kwaadaardig.

HOOFDSTUK XIII.

DE DIAGNOSE VAN DOKTER WATLING.

Beneden in de gang bleven Marlyn en Sanderson staan. Marlyn trad op hem toe en legde haar hand op zijn arm.

„Beste vriend,” zei ze op droeven toon, „waarom ontwijk je mijn blikken?”

„Omdat ik me schaam,” antwoordde hij, „ik voel me min of meer verantwoordelijk voor het heele geval.”

„Maar dat is toch dwaasheid,” zei ze. „Welke andere advocaat zou zich zooveel bijna onmen-

schelijke moeite gegeven hebben, als jij gedaan hebt?”

Sanderson liep naast haar verder.

„Vertel me eens eerlijk, bestaat er werkelijk een of andere geheimzinnige kracht, zooals die lui beweren? Ik heb je enkele onverklaarbare dingen zien doen. Ben je ook telepaath?”

„Dat weet ik zelf niet,” bekende zij eerlijk. „Tusschen mijn broer en mij heeft altijd een heel nauwe band bestaan. We begrepen elkaar zoo door en door. We zijn samen opgegroeid zonder andere broers of zusters. We hielden er niet van met andere kinderen te spelen. We waren erg op onszelf. Altijd met z'n beiden. We snaptten elkaar zonder woorden. Met verloop van jaren kregen we het gevoel, dat we elkaars gedachten konden lezen. Misschien is dat louter verbeelding geweest. . . maar ja, er is zoo veel onbegrijpelijk op de wereld. Neem nu electriciteit, den stoom, de vliegmaschine, de radio. . . die dingen zijn vroeger even goed mogelijk geweest. . . die krachten bestonden vroeger ook. . . maar in slapenden toestand. . . niemand wist ze te gebruiken, niemand had ze nog ontdekt. Waarom kunnen er nog geen andere natuurlijke, maar voor ons verborgen krachten zijn, die mettertijd nog eens ontdekt zullen worden?”

„Maar. . . zeg nu eens. . . hoe leg je uit, dat je wist, dat je broer dood was, terwijl die klok toch achteruit gezet was?”

„Daar weet ik zelf geen uitleg op. Ik voelde het. Het was een gevoel, alsof de band, die altijd tusschen ons bestaan had, opeens was doorgesneden.”

„Voel je bijzondere geestelijke krachten in jezelf?”

„Nee, dat kan ik niet zeggen. Kijk, ik denk dat het zóó iets is als... wel, er bestaan sommige vogels, die tonen kunnen hooren, die te hooge trillingen hebben voor ons menscheijk oor. En nu denk ik zoo, dat mijn verstand gewoonweg iets scherper waar kan nemen, dan dat van de meeste menschen.... Waarom?... Hoe?... dat moet je me niet vragen.... dat kan ik niet verklaren....”

„Ja.... dat kan ik begrijpen,” zei Sanderson.

Marlyn keek hem plotseling vlak in de oogen.

„Dan zul je misschien een goeden raad van me willen aannemen,” zei ze.

„Ja, natuurlijk.”

„Wees dan niet te veel alleen.”

„Waarom niet?”

„Blijf wat meer in gezelschap van andere menschen. Zorg, dat men, ten minste in den eersten tijd, goed weet, waar je bent en wat je uitvoert.... dag en nacht.”

„Waarom?”

„Zou je me het plezier willen doen, mijn raad te volgen zonder verderen uitleg te vragen?”

„Natuurlijk.... ik zal doen, wat je van me verlangt.”

Blijkbaar erg in haar schik met zijn belofte, verwijderde ze zich van hem en was spoedig tusschen de menigte verdwenen. Hij keek haar

even na en voelde een groot medelijden met het kleine meisje, dat door een blinde gerechtigheid zoo geheel alleen en verloren in de wereld achterbleef. Dan keek hij om zich heen, naar de gewone drukte, de voorbijsnellende auto's, de hooge huizen en het alledaagsche straatrumoer. Wat was dat alles gewoon! En toch, welke verborgen natuurkrachten, machtiger dan draadloze golven, werkten daar wellicht nog, buiten het weten van al die menschen.

Dokter Watling, een dikke, kleine, vriendelijke man op jaren, kwam amechtig het bureau van den officier van justitie binnen. Maar toch scheen zijn heele opgewekte voorkomen te zeggen: Och, heeren, dat moet u niet zoo heel ernstig opvatten. Als het hier maar een beetje meer ziekenhuis-achtig rook, als de lucht hier wat beter gedesinfecteerd was, dan zouden we het in een minuutje opgeknapt hebben! Maar we maken het toch wel zoo in orde!”

Hij was een goede bekende van Elstane. Deze zat achter zijn lessenaar en was voor het uiterlijk geheel normaal. Dokter Watling ging met uitgestoken hand naar hem toe en zei vriendelijk:

„Wel, mijnheer Elstane, hoe staat het leven?”

„Zeg, vette wonderdokter, loop jij naar de hel toe!” brulde Elstane. „Je maakt me ziek. Als ik kan, vermoord ik jou ook! Maak dat je wegkomt!”

„Maar.... mijnheer Elstane!” zei de dokter op gemaakt verwonderden toon. Het was hem onmogelijk geworden om tegen iemand, zelfs tegen

zijn eigen vrouw, anders te praten, dan tegen een ondeugend achterlijk kind. Feitelijk was hij van meening, dat de heele wereld min of meer idioot en achterlijk was. Soms had hij zelfs aan zijn vrouw getwijfeld. Men had hem trouwens niet méér gezegd, dan dat het over een levensgevaarlijk geval ging op het bureau van den officier van justitie. Plotseling liet Elstane zich voorover op zijn lessenaar vallen. Hij sloeg met zijn armen op het tafelblad en bonkte zijn hoofd er zoo heftig op neer, dat de inktpot bijna omviel. Hij lachte afschuwelijk, begon te snikken, te vloeken en te razen en stotterde eindelijk:

„Ik.... heb.... hen.... vermoord! Vermoord! Ver.... m...m...moord!”

„Hoe dan?” vroeg Holly weer. Hij had zijn chef niet al te ruw durven behandelen, vooral omdat deze in de laatste oogenblikken weer normaal scheen en hij heel goed wist, hoe hoog hij bij de voornaamste lui in de stad in aanzien stond.

Dokter Watling deed bedaard een stap naderbij. Hij lichtte Elstane's hoofd op. Trok zijn oogleden open. Verrichtte eenige minuten lang nog andere onderzoekingen. Eindelijk zei hij: „Die man is totaal krankzinnig!”

„Wat een schitterende conclusie!” spotte Holly.

„Als u er iets van afweet, waar ik hard aan twijfel, kunt u dan misschien ook zeggen, of hij er ooit weer bovenop kan komen?”

„Uw manier van praten staat me niet erg aan,” bemerkte dokter Watling afwerend.

„Of u dat aanstaat of niet, daar geeft niemand een zier om,” bromde Holly. „We hebben u hier laten komen, om ons iets verder te brengen. Is Elstane ongeneeslijk, of niet?”

En Holly keek daarbij zoo wild, dat dokter Watling zich wel moest gaan verbeelden, dat hij in een gekkenhuis terecht was gekomen.

Hij keek de anderen hulpeloos aan; op het gezicht der verslaggevers kwam hij op het idee, dat hij hier een uitstekende gelegenheid had, om bij het publiek meer bekend te worden.

„Ik ben bang, dat mijnheer Elstane er niet meer bovenop zal komen,” zei hij. „Ik ben er vrijwel zeker van — ofschoon, zooals u allen gezien hebt, mijn onderzoek nog slechts zeer voorloopig is geweest — dat hij eerder erger dan beter zal worden. Ik kom tot deze conclusie op twee gronden. Ten eerste, als ik het zoo zeggen mag, mijn langjarige ondervinding op dit gebied en de gelegenheid, die ik, meer dan de meeste psychiaters, heb, om dergelijke gevallen te onderzoeken. Ten tweede, omdat ik mijnheer Elstane jarenlang reeds ken en we in ons werk dikwijls met elkaar in contact zijn geweest. Het is wel erg om te zeggen, maar voor u behoef ik het toch niet te verzwijgen, dat mijnheer Elstane reeds geruimen tijd geestelijke afwijkingen vertoonde, nu en dan ten minste.”

„U wilt zeggen dat hij aanleg tot delirium vertoonde?” vroeg een verslaggever.

„Laten we het voor het groote publiek niet met zulk een rauw woord noemen,” zei dokter Watling.

„Schei nu toch uit met voor het publiek te praten,” snauwde Holly, „vertel ons liever iets, waar wij wat aan hebben! Elstane heeft juist bekend, dat hij die moorden op zijn geweten heeft. We moeten er achter komen, op welke manier ze gebeurd zijn! Hij wil het niet vertellen. Weet u een middel om hem aan het praten te krijgen?”

„Heeft hij die moorden bekend?” vroeg de dokter lachend. „U zult toch niet beweren, dat u daar eenig geloof aan hecht?”

„Geen geloof?” brulde Holly woedend. „En er is hier zoo juist in dit vertrek een der juryleden vermoord, waar hij bij was! Hij zegt, dat hij het gedaan heeft! Wat wilt u dan nog meer?”

„Heeft iemand gezien, dat hij het deed?” vroeg de dokter rustig.

„Nee.”

„Wel, dan zou ik, op gevaar af, dat me een overijlde gevolgtrekking werd aangewreven, toch wel durven beweren, dat die verzekering van mijnheer Elstane niet het minste geloof verdient. U weet toch zeker allen wel, dat het een heel gewoon verschijnsel bij gekken is, dat ze misdaden bekennen, waarmee ze niets hebben uit te staan? En voor iemand als Elstane, vooral als men zijn voorgeschiedenis in aanmerking neemt, zou dat het eerste teken van krankzinnigheid zijn, dat men verwachten kon.”

(Wordt voortgezet)

...het sleutelgat. (Foto's Paramount)

VRIJDAG 24 MAART 1933

Weer een groote stad: het hoofdstation te Batavia.

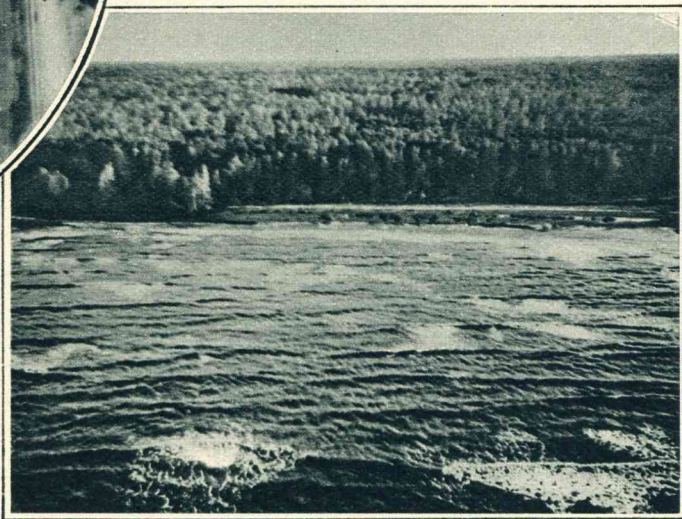
van dezen unieken luchtpostdienst. Niet alleen de handel tusschen Europa en Azië, maar ook tusschen de belangrijkste centra van Azië onderling, vindt bij dezen Nederlandschen dienst baat en maakt er dan ook een druk gebruik van.

En de passagiers? Dezen zijn eigenlijk al over

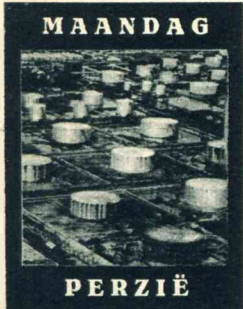
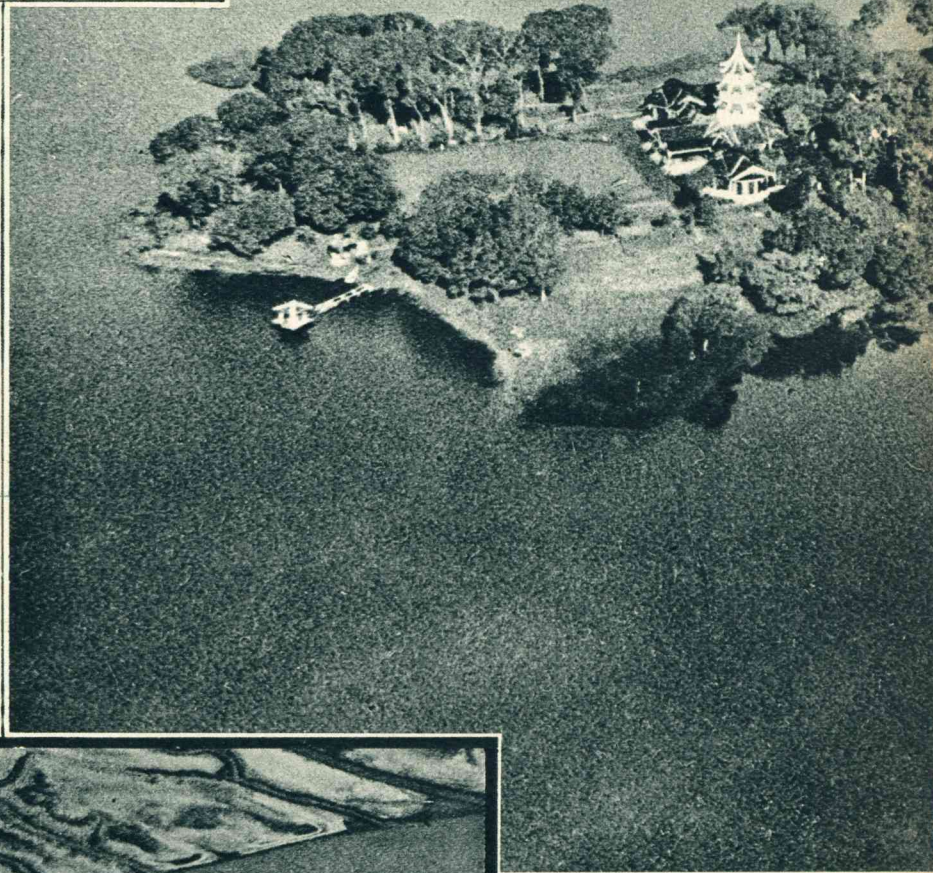
hun verwondering heen; en de bewondering komt pas goed als zij weer thuis zijn. Of het moest zijn, dat 't vliegtuig wat over tijd is geraakt, tengevolge van ongunstige weersgesteldheid of door het niet in orde zijn van een of ander vliegveld. Dan mopperen de planters en handelslui — „precies zooals wij mopperen wanneer onze krant of ons weekblad niet precies op tijd in de brievenbus valt,” denkt de passa-

EN MODERNE REIS NAAR DE TROPEN

Een der rivieren, die Sumatra's oerwouden doorsnijden.

MAANDAG

PERZIË

Verder gaat de vlucht. Europa, Afrika en Klein-Azië zijn „gedaan”; 't K.L.M.-vliegtuig koerst nu boven het enorme werelddeel Azië. Het vliegt étape na étape. Op iedere pleisterplaats is 't benzine innemen, machine verzorgen, post uitladen en inladen, de administratie bijhouden. Dan blijkt telkens weer, wat voor 'n prachtig stuk werk de organisatie van zoo'n reis is. Overal staan beambten en agenten van de K.L.M. gereed om te zorgen, dat alles vlot van stapel loopt. Ook op hen rust een deel van de zorg voor passagiers en post. Alle handelskantoren in de plaatsen, die het vliegtuig aandoet, maken gebruik

gier, en dan bewondert hij tijdens de reis.

Britsch Indië schuift onder de reizigers voorbij, de eerste Nederlandsche

Het stroomgebied van den Schatt el Arab (Arabië). Uit de lucht gezien doet dit landschap denken aan 'n reusachtige, blootgelegde zenuwgroep.

vlag groet wapperend op Sumatra's noordelijkste punt. Dan is de Hollander weer in zijn eigen land. Via Medan en Straat Soenda gaat het dan op Batavia aan.

Ook daar, evenals elders, ongeduldigen, die wachten op tijdingen uit het moederland. Het snelst varende schip brengt de post in ruim drie weken over, het moderne vliegtuig heeft er tien dagen voor nodig. Maar hoe sneller het gaat, hoe veeleischer de wachtenden.

In tien dagen bracht het K. L. M.-toestel ons over; nu zijn wij in Nederlandsch-Indië. Hier geen oponthoud van

Medan gezien uit het K.L.M.-vliegtuig.

Een van de „Eilanden der Zaligen” in de Golf van Bengalen. Op ieder dezer eilanden staat een kleine Boeddha-pagode, waar jonge monniken in gele gewaden den tempeldienst verrichten. Verder nog hier en daar een hut van een eenzame, die den tijd doorbrengt met visschen.

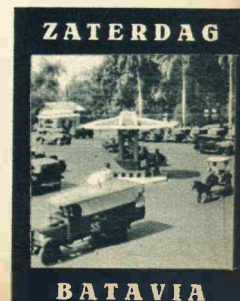
Een maanlandschap gelijkt 't woeste gebergte aan de Perzische Golf. Eens trok het leger van Alexander den Grooten, gedecimeerd door honger en dorst, door deze streek.

enkele uren en dan weer verder, neen, hier willen wij wat toeven, om aldus deze wonderschoone eilanden en hun bewoners beter te leeren kennen, dan tot nog toe uit beschrijvingen en illustraties mogelijk was.

Even werd gecirkeld rond het paleis van den Sultan van Deli.

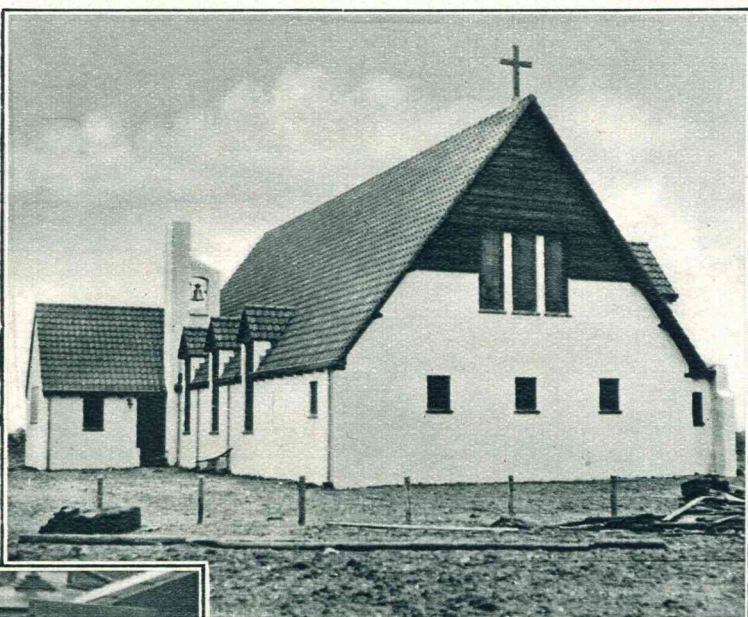

Na 6 maanden opgelegd te zijn geweest is thans H.M. „Gelderland” weer in dienst genomen. De nieuwe proefvaarten slaagden naar wensch. Bunkeren te Den Helder.

UIT DE *Provincie*

De begrafenis van „Tabbie” Bakker. Door vrienden-redders werd het stoffelijk overschot uit het nederige huisje aan den noot van den Zeedijk weggedragen. ↙

In de Wieringermeer is te Middenmeer de bouw van een katholiek kerkje gereed gekomen.

De bekende Heldersche mensenredder Jacob Bakker, die meer dan 200 schepelingen van gestrande booten redde, overleed op 80-jarigen leeftijd.

Brand in Den Oever. In het Wieringermeerdorp brandde een kruidenierswinkel van de firma Zomerdijk tot den grond toe af. De rookende puinen.

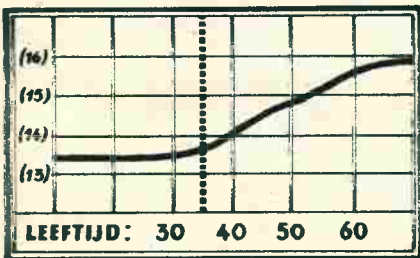
En . . op zekeren dag komt men tot de ontdekking, dat men 40 jaar oud is!

Nu wordt het hoog tijd aan eigen welzijn te denken, na zoo lang voor dat van anderen gewaakt te hebben.

Steeds zorgde hij voor anderen, voor zijn vrouw, zijn kinderen. In twintig jaar verbruikte hij ten bate van zijn gezin drie kwart zijner energie. Zijn hart was niet zoo jong meer, zijn slagaderen hadden de elasticiteit der jeugd verloren.

Zijn dokter zeide tot hem: „De bloeddruk ondergaat van af 35 à 40 jaar vaak belangrijke wijzigingen, hetgeen wil zeggen, dat het hart meer arbeid moet verrichten om hetzelfde te presteeren”.

Een bezoek bij den dokter stelt U

Van af 35 tot 40 jaar neemt de bloeddruk belangrijk toe.

Twee verschillende afbeeldingen van denzelfden persoon, resp. op 20- en 40-jarigen leeftijd. Niet alleen zijn gelaat, maar ook zijn fysieke weerstand is veranderd. Leer na Uw 35ste jaar Uw hart en zenuwen sparen. Koffie Hag zal U daarbij helpen.

in staat de balans op te maken na 20 jaar hard werken!

U zult leeren Koffie Hag te drinken, want doktoren bevelen, getuige 28316 notarieel bevestigde attesten, alom het gebruik van deze onovertrefbare koffie aan.

Terwijl de coffeïne hartkloppingen, verhoogden bloeddruk en een toestand van nerveuse 'ejaagdheid' kan veroorzaken, bevordert Koffie Hag

zowel een goede functie van het organisme, als een gezonde, diepe en natuurlijke nachtrust. Hag is gegarandeerd coffeïnevrij en voldoet aan de strengen eischen der Nederlandsche warenwet, m.a.w. Koffie Hag is ontdaan van coffeïne, het schadelijke bestanddeel, dat door een kunstmatigen prikkel op den duur den weerstand van het zenuwstelsel verslapt.

En . . . het is echte, lekkere koffie!

De bewerking van Koffie Hag beteekent een veredeling der koffieboonen. De ruwe boonen ondergaan eerst een ingenieus zuiveringsproces, daarna wordt het schadelijke bestanddeel, de coffeïne, verwijderd. De goede eigenschappen, het fijne aroma, en de heerlijke pittige smaak, bij de beste koffiesoorten zoozeer geroemd, komen daardoor bij Koffie Hag nog meer naar voren.

Neem vanavond eens de volgende proef: Drink na een gezonden maaltijd één of twee koppen sterke Koffie Hag, bij voorkeur kort voor het naar bed gaan. Levert daarbij ons product niet een bevestiging van zijn goede eigenschappen op, dan nemen wij het pakje tegen vergoeding der kosten gaarne terug.

Koffie Hag is in alle goede Kruideniers- en Comestibleszaken verkrijgbaar. Maar denkt U er goed om: „Hag en coffeïnevrij”, daarop komt het aan! Dat is de waarborg voor echtheid en kwaliteit.

Vanavond een kop van die goede Koffie Hag . . echte koffie, maar zonder coffeïne.

Altijd die vermoeidheid....!

U kunt er af komen...

Dan moet U maar eens beginnen met U flink en sterk te voeden en dagelijks aan het ontbijt en voor het naar bed gaan een kop Ovomaltine te nemen. Dat geeft U de kracht en de energie weer terug.

Ovomaltine is een extract uit natuurlijke voedingsmiddelen. Ovomaltine bevat alleen de werkelijk voedende bestanddeelen daaruit. Daarom versterkt Ovo zoo. Omdat het louter voeding is.

Neemt eens een proef. Voor 70 ct. heeft U reeds een busje

OVOMALTINE
versterkt ook U!

KWATTA'S

FL 500.-
per week
prijsvraag

IN
CONTANTEN
VOOR DE
GEBRUIKERS
VAN

PRIJZEN

1e prijs	f 100
2e	" f 80
3e	" f 70
4e	" f 65
5e	" f 55
6e	" f 45
7e	" f 35
8e	" f 25
9e	" f 15
10e	" f 10
	f 500

Zie elken
Maandag
den uitslag
in de
dagbladen

Vraagt de
gedrukte
voorwaarden
aan Uw
winkelier

U doet reeds mee bij
aankoop van **SLECHTS VIJF**

KWATTA'S 5^{ct} MANOEUVRE REEPEN

ADVERTEERT IN

DE STAD AMSTERDAM

Brieven die bewijzen.

Hamburg.

Hiermede verzoek ik U, mij 5 buisjes Facil Pastilles à 100 stuks te zenden. Indertijd ontving ik 10 buisjes, waarvoor ik U dank zeg. Mijn gewicht is van 108½ K.G. teruggelopen tot 90 K.G. De 5 buisjes die ik thans bestel zijn om te trachten het gewicht van mijn vrouw te verminderen. Met vriendelijke groeten en dank,

H. J.

Vasa.

Ik verzoek U beleefd mij 1 buis Facil te zenden. Ik heb met 1 buis reeds ongeveer 5 K.G. aan gewicht verloren en het zal mij daarom zeer aangenaam zijn spoedige toezending te mogen ontvangen.

G. O.

Facil is verkrijgbaar in apotheken en drogisterijen à f 3.- per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken.

BOOM'S AAMBEIENZALF BOOM'S

Aambeien

In- en uitwendige, zoowel bloedende als blinde aambeien worden krachtig bestreden door **Aambeienzalf Boom**

Het jeuken bedaart spoedig.

Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk. - Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à f 0.90 per potje

BOOM'S AAMBEIENZALF BOOM'S

SALTO-MORTALE

1-2. De artisten werken zich omhoog.

3. Een sprong van den vliegende rekstok naar den partner. — 4. Eindphase van tweedeeligen salto: het oogenblik waarop de artiste door haar partner opgevangen werd. — 5. De dubbele salto: in een aalbug uitgenoodigd zwier terug naar de rekstok en van dien zelden rekstok wederom in een buiteling.... — 6.terug naar den partner. Met het bloote oog zijn deze buitelingen niet duidelijk te onderscheiden, dit is alleen de camera voorbehouden.

Ook in een circusvoorstelling moet climax zijn; men gaat er ten sotte heen om sensatie te beleven, om zich te verbazen over allerlei wat men in het dagelijksche leven zoo niet beleven kan. Op de maat der muziek dansende paarden, ponies, die, al stuurt men de volgorde, waarin ze binnenkwamen, ook op allerlei manieren in de war, toch altijd hun plaats terug weten te vinden, gedresseerde wilde dieren, clowneske grappen en dolle sprongen, dat alles en nog veel meer zoekt men in het circus. En het is een deel van de sensatie waarnaar men verlangt, vol afwisseling en verrassingen. Maar zonder enkele van die echt gedurfde nummers, waarbij men eens enkele momenten kan griezelen, die plotseling onzen harteklop dreigen te doen stokken, die de spanning tot haar hoogtepunt jagen, en waarmee dan ook vaak het programma vóór of na de pauze wordt besloten, is een goed samengestelde circusvoorstelling moeilijk denkbaar. Die sensatie, die spanningsvolle oogenblikken bezorgen den toeschouwers — meer soms nog dan allerlei gewaagde experimenten met verscheurende dieren — de kunstenaars van touw en trapeze, de springende en vliegende acrobaten, de artisten van de salto mortale. Hoe geheimzinniger veelal, hoe indrukwekkender de vertooning. Daarom gaan, wanneer het sensatienummer aan de beurt is, één voor één de lichten uit: met enkele stralend bundels slechts beschijnt men de in de nok van het gebouw glinsterende ver-nikkeld-stalen zweefstoelen. Groote netten worden er onder uitgespannen, en wanneer alles gereed is, komen ze naar voren gehuppeld, de drie of vier acrobaten, de luchtduivels, die den toeschouwers eenige momenten zullen bezorgen van ademlooze spanning. De muziek zet een snellen marsch in, onder opgewekte tonen klauteren ze als katten in de touwen naar hun plaats, luide toegejuicht door het publiek, het publiek dat z'n zin krijgt, z'n deel van spanning en sensatie, z'n griezelmoment. Dan opeens — alsof door de heele circusruimte een geheim teeken werd gegeven — houdt alle muziek en alle rumoer op. Alleen de kleine trom ratelt een enerverenden snellen roffel, dan verstomt ook dit geluid, en ... daar vliegen ze, de schel verlichte gestalten, door de leege ruimte. Ze wiegen zich met het hoofd naar beneden, springen weg en vangen elkaar met vasten greep bij de polsen op, laten zich vallen, glijden tusschen elkaars armen door, verwisselen van plaats, soms twee-, driemaal wentelend om hun eigen as... en op het onderdeel der seconde af grijpen ze den partner of de trapeze weer beet en brengen het in oorverdoovend applaus losbrekend publiek hun dankenden groet. Enkele minuten van angstige

-MORTALE

3. Sprong van den vliegende rekstok naar den partner; men doet dit: den „tweedeeligen” salto. — 4. Eindphase van den dubbel salto: het oogenblik waarop de artiste geheel in haar partner opgevangen werd. — 5. De dubbele salto in een aanolug uitgenomen zwier terug naar den rekstok en van dien zelfden rekstok wederom in een salto. — 6. ...terug naar den partner. Met beide oogenblikken zijn deze buitelingen niet duidelijk te onderscheiden, dit is alleen de camera voorbehouden.

7. ...; men gaat er ten slotte heen om te zien wat men in het dagelijksche leven, dansende paarden, ponies, en, ook op allerlei manieren, edresseerde wilde dieren, el meer zoekt men in het verlangen, vol afwisselende nummers, waarbij de arteklop dreigen mee dan ook goed samenwerkingsvolle gewaagde reuze, de heim- het

7. Deze bijzonder zware „truc” wordt in de internationale acrobatentaal „Twist” geheeten. De artist maakt tijdens het uitvoeren van zijn dubbel salto met uitgestrekt lijf een pirouette in de lucht. — 8. Na het uitvoeren van den twist: terug naar den vliegende rekstok. — 9. Overkruisen in de lucht. — 10. De gezamenlijke salto: de twee acrobaten (rechts) kruisen elkaar op het oogenblik dat zij den rekstok verlaten hebben, doch door hun partner nog niet werden opgevangen. — 11. Terug naar den rekstok, na de kruising. 12. Het einde van den lucht-act: de artisten danken voor de bijzetsbetuigingen.

spanning slechts en het nummer is alweer voorbij. Glimlachend nemen de acrobaten afscheid. De toeschouwer heeft z'n sensatie beleefd, en behoudt z'n herinnering. Maar beter dan het oog en de memorie van den toeschouwer dat ooit kan, heeft het speurend oog van de camera het spannende gebeuren daar hoog in de nok vastgehouden. Bijgaande foto's mogen u hiervan overtuigen, en menig circusbelevener van dezen aard haarfijn in zijn details ontleden.

VROUWENLEVEN

Voorjaarsnieuwtjes

„Trois pièces”. We hebben geen goed Hollandsch woord voor dit uit drie deelen bestaande ensemble. Rok, blouse en mantel, te zamen 'n harmonieus geheel vormend, hebben zich, sedert hun eerste verschijnen in de modewereld, nooit meer geheel en al eruit laten verdrijven.

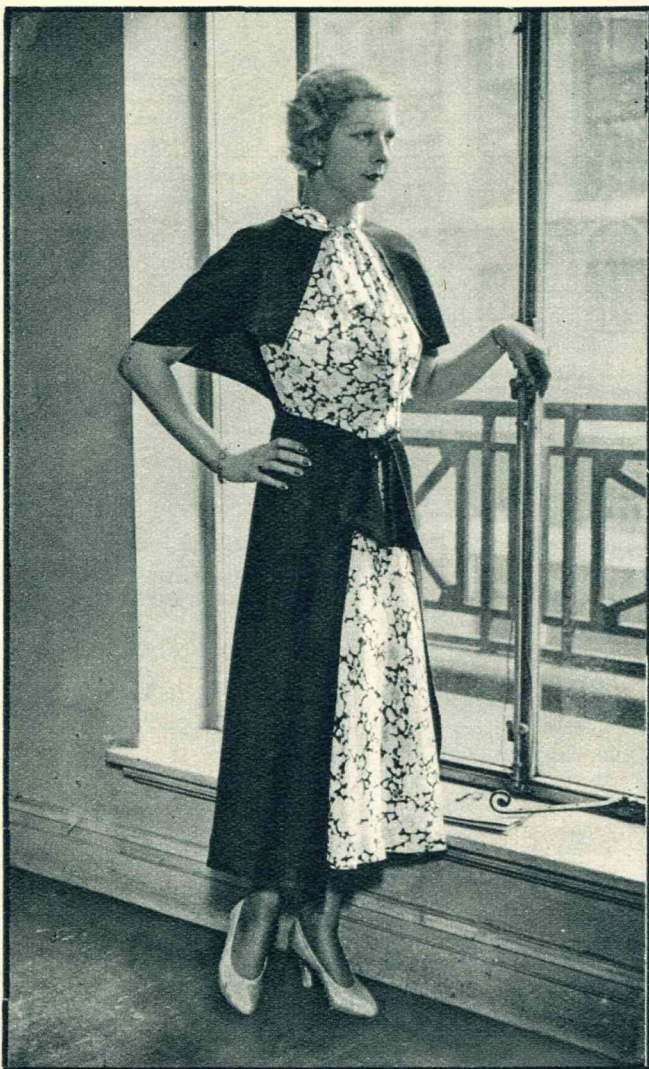
Dat komt, zoo heb ik het hooren uitleggen, omdat door het trois-pièces de vreugde over het aanschaffen van 'n nieuw kleedingstuk dadelijk verdriedubbeld wordt. En die driedubbele vreugde behoeft niet eens altijd driedubbel betaald te worden. Wie gewend is zelf de eigen kleren te maken, weet natuurlijk al lang, dat men voordeliger een rok en 'n mantel knipt uit een en hetzelfde materiaal dan uit tweeërlei, terwijl van 'n oud zijden japonnetje bijv. weer 'n aardige nieuwe blouse is te maken.

Wat de mantels betreft, die volgen in het nieuwe seizoen minder de mannelijke lijn dan tot dusver. Eigenlijk hebben alleen de sportmantels eenigszins de coupe van 'n heerenjas. Bij andere

mantels overheerscht het vrouwelijke, dat door opnaaisels, door 'n den hals omsluitend kraagje, door sierlijke fantasie-knoopen of 'n wit vest wordt geaccentueerd.

Het costuum van onze foto, een creatie van het Parijsche modehuis Lyolène, heeft ook nog 'n garnering van brandebourgs.

Dit eenvoudige elegante costuum herinnert weer sterk aan 'n mode van vroegere jaren, welke nu, gemoderniseerd, tot nieuw leven komt. Blauwe

Geheel nieuw ensemble van 'n gebloemde zomerjapon met open cape-mantel.

Voorjaarsjapon met aangeknijpte mouwen en zeer moderne halsafwerking.

Trois pièces van blauwe „jersey Lyolène”, met garnering van zwarte brandebourgs en wit zijden vest met manchetten en sjaal

dergelijke bijkomstigheden, aan haar toilet telkens 'n ander aanzien weten te geven.

Zoo krijgen ook de avondtoiletten, welke nog liefst in zwart en wit worden gehouden, bij voorkeur 'n kleine garnering in de een of andere schelle kleur.

Patou lanceert voor lente en zomer echter ook lichte kleuren en vooral licht grijs in drie tinten, die hij parelgrijs, parelbeige en parelblauw noemt. Deze nieuwe tinten zullen zeker hun weg vinden, daar elke vrouw er wel iets bij kan vinden dat voor haar persoonlijk geschikt is.

In lichte kleur ontwierp ook Lucile Paray het fraaie toiletje van onze derde foto. De rok hiervan is vrijwel van eenzelfde coupe als die der avondtoiletten van dezen winter. Geheel nieuw is echter de taille met de moderne halsafwerking met strik. Dezelfde punten welke den rok garneren zijn aangeknijpt aan de mouwen, waardoor de schouderlijn geheel tot haar recht komt. De wijidte van den rok is geheel naar voren gebracht. Als eenig kleurentoetsje heeft deze japon 'n afstekenden gesp op de eenigszins gedrapeerde ceintuur.

PAULA DEROSE

Een muts bij 'n pullover

Er wordt me gevraagd om een idee voor een muts, passende bij den damespullover, waarvan de beschrijving voorkomt in ons blad van 18 Nov. j.l.

Het lijkt me heel niet moeilijk om bij dezen pullover 'n passende muts te breien. Men begint dan bij den rand. Het aantal steken dat hiervoor moet worden opgezet moet men zelf bepalen. Men past daarvoor de jumper om het hoofd heen. Indien men bijv. blauw met wit heeft gebreid, zou men dan eerst 'n paar toeren blauw kunnen breien zooals den boord van de blouse en verder, in patroon, blauw met wit tot men ruim voldoende heeft voor 'n omgeslagen rand. Is men zoover, dan keert men 't werk binnenst buiten en breit verder aan den anderen kant van het werk tot men weer ruim zoo veel heeft als de hoogte van den rand. Dan gaat men langzamerhand minderen, zóó, dat men 'n bijna platten bol krijgt. Ten slotte worden alle steken bij tweeën samengebreid, waarna men den draad afbreekt, door alle steken haalt en afwerkt.

Ik zou aanraden de geheele muts dan blauw te te breien en enkel den omgeslagen rand, in het gaatjes-patroon van de jumper, blauw met wit.

THÉRÈSE.

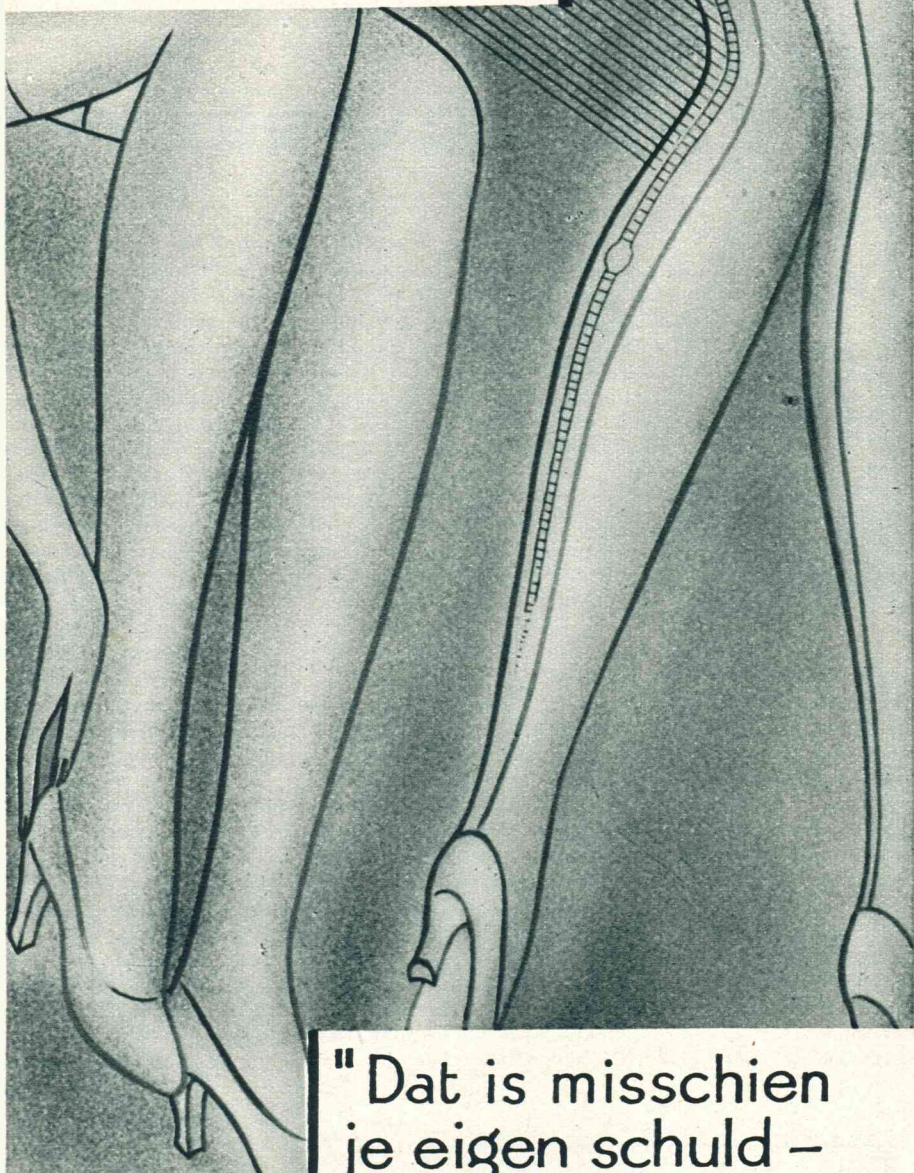
„jersey Lyolène” vormt het materiaal, de brandebourgs zijn zwart, zijden vest en manchetten wit. Een wit zijden das voltooit het keurige geheel.

Van 'n geheel ander genre is het ensemble van onze tweede afbeelding. De bont gebloemde zomerjapon met het nieuwe platte, hoog den hals omsluitende kraagje heeft ter begeleiding een geheel nieuw mantelmodel, een kleine cape met 'n rokgedeelte, dat de voorbaan van de japon onbedekt laat. De cape van dezen echten zomermantel wordt onder het kraagje van de japon bevestigd, terwijl het rokgedeelte van voren wordt vast gestrikt.

Er is op modegebied zóó veel nieuws, dat het kiezen werkelijk uiterst moeilijk is. Zoo is er in tricot 'n garnituur van muts, mof en kleine ronde cape speciaal ontworpen voor de lente. Wollen japonnen zullen ook in het voorjaar nog veel gedragen worden en wel liefst in donkere tinten, welke dan door de een of andere lichte garnering worden opgevroolijkt. Heel practisch zijn daarbij de waschbare vesten, welke gemakkelijk kunnen worden uitgenomen. Aan deze donkerkleurige toiletten kan trouwens door 'n das, 'n strik, 'n ceintuur of 'n ketting in de een of andere helle kleur iets heel aparts worden verleend, en de vrouw van smaak zal, enkel door het varieeren van

"ALWEER EEN LADDER..!"

mijn kousen
schijnen geen dag
mee te gaan"

"Dat is misschien
je eigen schuld –
HOE WASCH JE ZE ?"

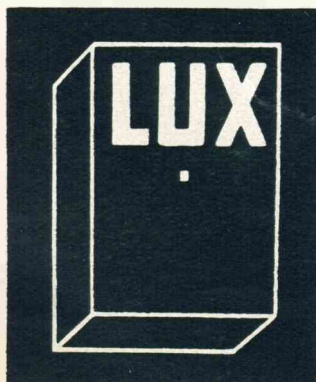
Soepelheid is het behoud van Uw kousen. Wanneer deze soepelheid verloren gaat, verliest het weefsel zijn weerstand en de draden breken reeds bij het aantrekken.

Wasch Uw kousen altijd in Lux om de soepelheid te behouden. Door kousen te wasschen met zeepen, die scherpe chemicaliën bevatten, worden de fijne draden bedorven.

En het is zoo gemakkelijk om de kousen mooi te houden met Lux. Even twee minuten in lauw water en dan goed uitspoelen. U zult zien dat zelfs de teerste kousen veel langer meegaan, als U ze telkens na het dragen met Lux wast.

LEVER'S ZEEP MAATSCHAPPIJ N.V., VLAARDINGEN

LX32-074

Licht glanzend

BLOND HAAR maakt zelfs een onknap gezicht mooier

Natuurlijk, een aardig gezicht is veel waard, maar mooi blond haar kan alleen reeds zoo innemend, zoo wondervol zijn, dat men het gezicht vergeet, betooverd door de schoonheid en den glans van het haar. Wanneer U Uw haar zoo vol bekoorlijkheden wilt behouden, wanneer U zijn kleur en lichten glans der jeugd behouden wilt, gebruik dan Nurlond, de shampoo zonder weerga, speciaal bestemd voor de instandhouding van de fijne en zoo gevoelige structuur van natuurlond haar. Nurlond voorkomt niet alleen het donker worden, doch geeft ook reeds donker of kleurloos geworden haar den oorspronkelijken lichten goudglans terug. Nurlond bevat geen kleurmiddel, geen henna, en is vrij van soda en alle schadelijke bestanddeelen. Overal verkrijgbaar.
Imp. Firma B. Meindersma, Den Haag — Amsterdam — Sneek.

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM”
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen-
en Volksverzekeringen

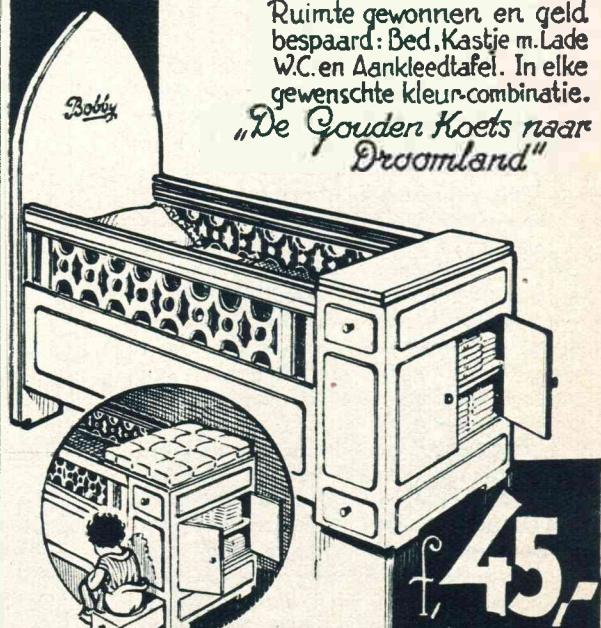
DOELMATIGE PUBLICATIE

VAN UW ZAKENNIEUWS
IS VAN GROOT BELANG

VOOR UW ONDERNEMING

Combinatie: **Kinderledikant-
-Commode aaneen**

Ruimte gewonnen en geld
bespaard: Bed, Kastje m. Lade
W.C. en Aankleedtafel. In elke
gewenschte kleur-combinatie.
„De Gouden Koets naar
Droomland”

BEZOEKT ONZE SPEC. AFD. KINDER-LEDIKANTEN

De Tijdgeest

BILDERDUK STR. 77-85, ADAM TEL. 81414

GEOPEND v. 8½ - 6 UUR
ZATERDAG v. 9 vm - 10 nm

HART

Van het Duivelseiland verlost

DE ONTZETTENDE ERVARINGEN VAN 'N ONSCHULDIG VERBANNENE

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE: Tijdens de bezetting van het Deutsche stadje Kehl door de Fransche troepen wordt de daar woonachtige leeraar Alfons Paoli Schwartz gearresteerd. Hij wordt er van beschuldigd, Franschman zijnde (hij is op Corsica geboren), in 't Duitsche leger gediend te hebben. Schwartz, wiens ouders Duitschers waren, en die altijd in Duitschland leefde, was onbekend met de bepaling, dat ieder die op Fransch grondgebied wordt geboren als Franschman wordt beschouwd. Na twee jaar in voorarrest te hebben gezeten, wordt hij veroordeeld tot verbanning naar Guyana. Tijdens het transport maakt hij kennis met Germaine Leroux, die van spionage beschuldigd is. Schwartz wordt overgebracht naar St. Martin de Ré. Vandaar wordt hij aan boord gebracht van het schip, dat hen naar Guyana voert. Zijn definitieve bestemming blijkt ten slotte het Duivelseiland te zijn, waar ook Dreyfus eens gevangen zat. Na eenigen tijd op dit eiland te hebben doorgebracht, probeert Schwartz met enkele andere bannelingen te ontvluchten. Hun poging mislukt echter. De eenige troost in zijn ballingschap is een correspondentie tusschen hem en Germaine Leroux, die echter na eenigen tijd sterft. In 1928 wordt Schwartz naar het vasteland, naar Cayenne, overgebracht. Hier vindt hij werk in een smederij; later wordt hij in het bacteriologisch instituut geplaatst.

XXVI. LEPRO

Van nabij zal Schwartz nu in aanraking komen met de afschuwelijkste aller ziekten, met de lepra, de melaatschheid, waarvan ook de Schrift melding maakt. Hij zal de eerste verschijnselen en het verloop van die ziekte precies leeren kennen. Er komen bijvoorbeeld mensen aan 't instituut om zich te laten onderzoeken, die van lepra verdacht worden.

Dat is te zeggen: zij weten het zelf niet, maar het is de plicht van den geneesheer en zijn laboranten, om de sporen der ziekte te ontdekken — en dat zoo tijdig, dat verergering der ziekte voorkomen kan worden. Volkomen genezen kunnen die zieken niet meer — de melaatschheid kan echter bij hen geneutraliseerd worden, zoodat zij zich niet kan uitbreiden, niet verder invreten kan. Dit is een kuur, die een heel leven duurt en nooit onderbroken mag worden.

Bij nauwgezette opvolging van alle voorschriften echter kunnen de getroffen tusschen de gezonden leven, zonder die ooit te besmetten. De wet veroorlooft zelfs huwelijken tusschen gezonden en zieken in den eersten graad, mits die zich aan de kuur houden.

De opvolger van dr. Caro, de officier van gezondheid dr. Orly, is specialist voor lepra, en onder zijn leiding leert Schwartz zoo ongeveer alles, wat met de gevreesde ziekte samenhangt.

Er komen mensen, die klagen over een gestadig, ongeneeslijk verkoudheidsgevoel, waarbij echter vaak de slijmhuud in den neus volkomen droog blijft. Dan worden de zenuwbundels nauwgezet onderzocht, wijl zich daar meestal knopen vormen, stellige voor tekenen der ziekte.

In dit stadium is de neutralisatie nog zeer makkelijk. Het wordt al moeilijker, als de zieke op verschillende plaatsen van het lichaam gevoellooze plekken heeft, als hij prikken met een naald niet meer voelt, en bij aanraking met een metalen stift niet meer kan zeggen, of de punt warm of koud is.

Dan volgt gewoonlijk de afzondering. Vreemd genoeg bestaat er daarvoor noch in Frankrijk, noch in Guyana een bindende wet. Het staat den melaatsche vrij, te komen en te gaan, waar hij wil en zooals hij wil. Men kan hem zelfs niet dwingen, zich aan eenigerlei behandeling te onderwerpen. Toch worden hier de erge patiënten naar Acarouani gebracht, als zij vrije burgers van Cayenne of van een andere stad zijn. De zieke bagno-menschen komen op 't eiland St. Louis, dat in de grensrivier Maroni ligt, driehonderd meter van den oever, eenige kilometers stroomopwaarts van St. Laurent, tegenover de stad Sint Jean, waar de „verwijderden” verblijven

moeten. Het eiland St. Louis is kleiner dan het Duivelseiland.

Daarheen brengt men de onvrijen, die zich de afschuwelijke ziekte op den hals hebben gehaald, waarschijnlijk door besmetting, want desinfectie en hygiëne zijn artikelen, die men in de strafkolonie haast nog niet kent.

Bovendien is bekend, en wordt het stilzwijgend geduld, dat de melaatschen, die daar op het eiland St. Louis zonder eenige bewaking leven, des nachts met bootjes (die zij zelf gebouwd hebben en overdag onder water verborgen houden) naar het vasteland roeien, naar St. Laurent of naar Albina, en daar in gemeene kroegjes met vrijgelatenen en negers zitten te dobbelen tot het dag begint te worden. Weliswaar hebben de melaatschen geen geld, maar er zijn zeer bekwame arbeiders en knutselaars onder hen, die hun kunst uitoefenen, zoolang zij al hun vingers nog hebben. Tal van gebruiksvoorwerpen, sieraden voor vrouwen en kunstig besneden lepels en vorken van hard hout verhuizen des nachts heimelijk van het leprozen-eiland naar het vasteland, om daar verspeeld of verkocht te worden. En die voorwerpen gaan dan van hand tot hand verder.

Erg besmettelijk is de melaatschheid wel niet, maar voor ontvankelijke naturen is het toch al genoeg, dagelijks zoo'n voorwerp uit het huisje van een melaatsche te gebruiken.

Om den anderen dag roeit er een boot, bemand met veroordeelden, van St. Jean naar het eiland. De mannen werpen de noodige levensmiddelen voor de bewoners aan land en verwijderen zich dan overhaast.

In de oudheid, in Bijbelsche tijden, werden de melaatschen streng afgezonderd. In de Middeleeuwen bracht men de zieken eerst naar de kerk, en las de doodenmis voor hen. Dan gaf men hun een ratel in de hand, waarmee zij de menschen moesten waarschuwen. Als de klepper of ratel van den melaatsche gehoord werd, vluchtte alles, wat nog gezond was. En nu, in de twintigste eeuw, mogen melaatschen met hun omgeving spreken en omgaan, spelen en dobbelen, eten en drinken...

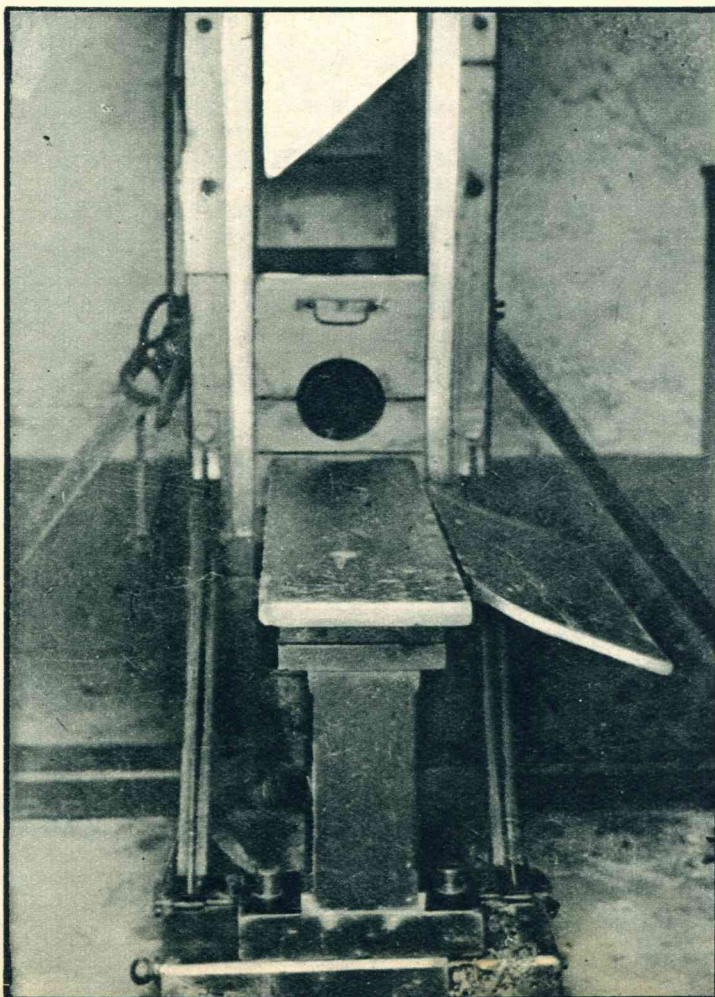
Het leprozen-eiland St. Louis heeft ook zijn sprekende cijfers. De sterfte is er zeer groot. In het jaar 1925 kwamen er 19 patiënten op het eiland, en zes van hen waren al na enkele maanden dood. Het jaar 1929 gaf een toename van twaalf zieken, waarvan er acht stierven, terwijl van de elf nieuwelingen in het jaar 1930 zeven het einde des jaars niet meer beleefden. Van 1925 tot 1930 zijn er 132 melaatschen op het eiland St. Louis gekomen; daarvan stierven er precies zestig. Hoeveel nieuwe besmettingen de anderen, door hun nachtelijke bezoeken, op het vasteland hebben gebracht, is niet bekend.

Wel weten we, dat de schoolkinderen te Cayenne iedere maand onderzocht worden op sporen van lepra. Verdachten worden naar het Instituut gezonden, om nader onderzocht te worden.

Bekend is ook, dat alle recruten hier nauwgezet onderzocht worden, en dat ieder mensch, ook iedere Franschman, die de kolonie verlaat, zich op lepra moet laten onderzoeken.

Slechts één geval is er, dat de vertrekende zich niet aan die noodzakelijke en strenge proef behoeft te onderwerpen, namelijk als hij... ambtenaar is.

Schwartz werkt ijverig in het laboratorium, en dat werk verschaft hem veel vrienden; want zijn nauwgezetheid en beleefdheid worden weer gewaardeerd. Zoo komt het, dat hij zelfs tot den huiselijken omgang met zijn zwarte kostmensen wordt uitgenoodigd. Zij vragen Schwartz des avonds een uurtje in de mooie kamer, waar de kleine negertjes hun huiswerk maken. Zij leeren volgens

De guillotine, „het hout der gerechtigheid,” waarmede het doodvonnis in het bagno voltrokken wordt.

Alfons Paoli Schwartz tijdens een zijner voordrachten, die hij thans herhaaldelijk in Duitsland houdt om er van zijn wederwaardigheden op het Duivelseiland en in Cayenne te vertellen.

het gewone Fransche leerplan en gebruiken boeken, die ook in Frankrijk en in andere koloniën gangbaar zijn.

En Schwartz hoort een dier zwarte peuters, die in zijn derde schooljaar is en met de „vaderlandsche geschiedenis” begint, hardop studéeren.

Het chocolade-ventje leest langzaam, met nadruk op iedere lettergreep, want morgen moet hij 't allemaal uit zijn hoofd kennen:

„Nos an-cê-tres é-taient les Gau-lois....”
(Onze voorvaderen waren de Galliërs!)

De kleine negertjes, die dat uit het hoofd moeten leeren, blijven er hun leven lang van overtuigd, dat de Galliërs hun voorvaders geweest zijn.

Als Schwartz op weg is naar het Instituut, en de zwarte schooljeugd tegenkomt, loopen de kleuters bij troepen naar hem toe, om hem een hand te geven. Zij kennen hem allemaal, omdat hij ze regelmatig op lepra onderzoekt. Er zijn er heel wat bij, die besmet zijn, en die geven Schwartz heel wat werk, want de uitwerking der ziekte moet door een voortdurende behandeling onderdrukt worden — wat bij kinderen nog makkelijker gaat dan bij volwassenen. Hij doet hun nooit pijn, en zij voelen vertrouwen in hem.

Veel lastiger is de lepra-behandeling bij volwassenen — vooral als de overheid totaal geen begrip en medewerking toont, zooals bijvoorbeeld in het treurige geval Sellier.

Die Sellier had in zijn bagno-tijd het nederigste werk der stadsreiniging moeten vervullen — een rioleering bezit Cayenne namelijk niet — en waarschijnlijk bij dat werk een leelijke besmetting opgelopen. Toen hij vrijgelaten werd, d.w.z.: nog evenveel jaren, als hij gestraft was geweest, zichzelf in Cayenne moest zien te onderhouden, vond hij geen werk, en zag geen andere mogelijkheid, dan het walgelijke werk vol te houden, tegen een hongerloontje.

Ten laatste kon hij het werk niet meer aan, en moest hij, of hij wou of niet, naar 't burgerziekenhuis, waar hij onderzocht werd door den neger dr. Henry. Deze constateerde zware lepra en sloot den stakker in een donkere cel, om hem te isoleren.

Daar moest Sellier versmachten, bijna verhongeren, en tevergeefs beriep hij zich op zijn rechten. Eindelijk gelukte het hem, uit te breken. Hij hield zich verscholen en kwam naar het Instituut, om met Schwartz te praten.

De Duitscher herkende onmiddellijk de melaatschheid in een ver stadium en begreep, dat de man onmiddellijk geïsoleerd moest worden. Hij sprak over het geval met den humanen dr. Boyer, den opvolger van den even nobelen dr. Orly. Allereerst moest nu de ongelukkige gered worden uit de handen van den woedenden dr. Henry. Deze liet Sellier namelijk door de politie opsporen. Daarna werd de zieke geïsoleerd gehuisvest, en drie maanden later ging hij naar Aracouani, naar het leprozen-kamp der vrijen. Want zijn tijd was nu om — als hij gezond was geweest, had hij naar Frankrijk terug kunnen keeren.

Voor de een of andere domheid had men hem in 1920 tot vijf jaar dwangarbeid veroordeeld. Zouden zijn rechters er aan gedacht hebben, toen zij

dat vonnis uitspraken, dat er na die vijf jaren nog vijf jaren gedwongen verblijf in de straffkolonie volgen moesten? Die „verdubbeling” is nl. stilzwijgend bij zulke vonnissen ingesloten. En hebben zij gedacht aan de levenslange straf der melaatschheid, waarmee Guyana zoo menig vonnis aanvult?

Begin 1930 komt er een jonge vrouw, een halfbloed, in het Instituut. Schwartz bemerkt, dat de ongelukkige aan tropische bloedarmoede lijdt. Het burgerziekenhuis der stad Cayenne weigert de ernstige patiënte op te nemen, wijl alle bedden bezet zijn. Mademoiselle Rose, de vrouwelijke laborant in het Instituut, doet haar best, om haar rasgenoot ergens onderdak te verschaffen, maar alle pogingen mislukken. Dan staat Schwartz zijn kamer aan haar af. Daar wordt Rahel, zooals de jonge vrouw heette, onder leiding van Schwartz verpleegd, en langzaam ziet hij de jonge vrouw weer op krachten komen. Als zij weer sterk genoeg is, gaat zij terug naar haar familie, die op een plantage in den omtrek van Cayenne werkt.

Een paar maanden later leed Schwartz zelf aan een gevaarlijke dysenterie. Van dag tot dag minderden zijn krachten, en hij moest zijn werk laten liggen. Toen dook plotseling Rahel weer op. Zij had op de een of andere wijze gehoord, dat haar weldoener ziek was, en kwam hem zeggen:

„U hebt mij genezen — nu kom ik u bedanken, door u weer gezond te maken. Jullie poedertjes en pilletjes uit Europa helpen in uw geval toch niet.” Zij trok thee voor hem — de krampen weken en langzaam kwamen zijn krachten terug.

Daarna bleef Rahel hem in 't oog houden — en zij redde hem daardoor het leven. Schwartz kwam op zekeren dag, toen hij eenige visites had afgelegd, doodziek thuis. Hij voelde, wat er aan haperde: men had hem een gifdrank ingegeven. Wie? Hij wist het niet. Had hij 'n vijand, die hem uit den weg wilde ruimen? Was het vergif voor een ander bestemd geweest? Hij wist het niet. Maar hij begreep, dat het zijn dood betekende.

Hij voelde 't vergif werken in zijn ingewanden. Langzaam werd zijn lichaam gevoelloos, en zijn geest werd donker. Het was een geleidelijk losraken van de aarde. Een vaag onderbewustzijn leidt nog zijn schreden en voert hem naar Rahel.

Met zijn laatste restje kracht duwt hij de deur open — dan valt hij op den drempel neer. Rahel kent dat. Zij weet, dat men haar redder een „piaii” heeft ingegeven. Zij kent die verschijnselen — dat beven, dat langzaam maar zekere wegglijden, zonder pijn, een onmacht, die allen wil tot zelfbehoud verlamt. De jonge vrouw hoeft niet lang na te denken — zij rent het woud in, zoekt kruiden. Kinderen der natuur hebben hun eigen ervaringen. Zij knijpt de vette, sappige bladeren en stengels fijn, zoodat er een dikke, taaie, groenachtige brij ontstaat; die perst zij den zieke in den mond.

Dan volgt er aanstonds een pijnlijke braking — maar meteen een groote opluchting. Er komt weer

De brug over den Rijn te Kehl, de woonplaats van Alfons Schwartz, waarvan sprake was in het begin van dit relaas en die thans weder de belangstelling tot zich trekt door 't feit dat de nazis in deze gedemilitariseerde plaats de kazernes hebben bezet.

gevoel in het lichaam, en het hart klopt weer regelmatig. Den volgenden dag stelt de dokter vast, dat het inderdaad een „piaili” was — dat men Schwartz inderdaad heeft willen vergiftigen. Maar het ergste is al voorbij — met een paar inspuitingen zijn de laatste gevolgen der vergiftiging verholpen.

Sinds dien tijd heeft Schwartz geen enkele uitnodiging meer aangenomen. Hij ging nooit meer buitenshuis eten, dronk zelfs geen glas water meer buiten de deur. Rahel bleef in de stad, kocht alle levensmiddelen voor hem in, en bereidde alle maaltijden voor hem. Als die vrouw met haar donkere huid zich niet zoo trouw alle moeite voor hem had getroost, had misschien een tweede „piaili” zijn werk ten volle gedaan.

Eerst op den dag, dat Schwartz als vrij man scheep ging naar Europa, keerde Rahel terug naar haar familie.

XXVII. HET LAATSTE WOORD DER WET

Op de kanonloopen van het oude Pruisische leger stonden de woorden: „Ultima ratio regis — Het laatste woord des konings.” Of er op de guillotine te St.

Laurent du Maroni ook iets staat, is niet met zekerheid te zeggen, want „het hout der gerechtigheid”, zooals het schavot in regeeringstaal heet, werkt alleen in den bleeken dageraad, tusschen de duisternis en den dag, en dan kan men een opschrift niet zoo precies lezen.

In ieder geval, als er iets op de bloederige flanken der guillotine staat, zou het dit moeten zijn: „Het laatste woord der wet.”

En als er gesproken wordt over het „hout der gerechtigheid”, moet men meteen denken aan „meneer van St. Laurent”. Meneer van St. Laurent, de beul, heet Ladurelle en is een heerschap, dat wegens moord tot levenslangen dwangarbeid veroordeeld werd. Hij was in een of ander nest in Oost-Frankrijk schoenlapper, en in een aanval van jaloezie vermoordde hij zijn meisje.

De volgende jaren van zijn leven zou Ladurelle een onbekende gebleven zijn, niets meer dan een nummer, als niet plotseling de betrekking van beul vrij was gekomen. De toenmalige functionaris, Isidor Hespel, had een sleutel-drager doodgestoken — wegens verklikkerij natuurlijk. Sleuteldragers leven van verklikkerij.

Precies negenveertig hoofden had Isidor Hespel, op bevel der overheid, afgesneden — het zeldzame jubilé zijner vijftigste terechtstelling mocht hij echter niet beleven; want het vijftigste hoofd, dat onder de valbijl viel, was zijn eigen hoofd.

Er meldde zich een groot aantal sollicitanten voor het vrijgekomen postje, want daar waren tal van voordeelen aan verbonden. Het is op zichzelf al een voorrecht, buiten aan den eenzamen oever van de Maroni te mogen wonen — daar kan men heerlijk smokkelen, over de rivier heen, van en naar den Hollandschen oever. In velden of wegen geen toezicht te bekennen — want niemand wil bij den beul in de buurt wonen. Hij leeft verlaten, geschuwd, gevreesd en veracht. De andere bagno-menschen haten hem, zouden hem wel willen vermoorden: alleen omdat hij de scherprechter is, de man van het laatste woord der wet.

Uit de vijfenzeventig kandidaten kiest men Ladurelle, den man met de forse wreede kaken en de sterke spieren. Die zal ongetwijfeld zijn taak volbrengen zonder blikken of blozen, zonder overbodig menschelijk gevoel! Tot assistent krijgt hij den veertigjarigen Elzasser Gärtner, die in 't Fransche leger gediend heeft en een boer neerstak, wijl die hem op diefstal betrapte.

Voor iedere terechtstelling krijgt Ladurelle honderd frank, en zijn knecht vijftig frank. Na de uitoefening van zijn functie is „meneer van St. Laurent” altijd flink dronken. Misschien wil hij de herinnering aan het afschuwelijke wegwischen met wijn en taffia. Misschien moet hij dan weer denken aan zijn eerste slachtoffer, aan zijn meisje...

Er is nu weer een terechtstelling op handen — de achtste onder 't bewind van meneer Ladurelle. De gevangene Messadai Moussa ben-Drahim, een Maroccaan, heeft in een gevecht een lotgenoot gedood, en zelfs een bewaker, die er zich mee bemoeide, zwaar verwond.

Dat hij zijn kameraad neersloeg, had hem twee, hoogstens vier jaar tuchthuisstraf op het eiland St. Joseph kunnen opleveren. Maar hij had de hand niet mogen opheffen tegen de overheid. Dat vergeeft men nooit in het bagno.

Overmorgen, zoo komt Schwartz ter oore, zal de Maroccaan op de Markt te Cayenne het leven verliezen. Dat hoort hij uit den mond van „meneer van St. Laurent” zelven. Men heeft Ladurelle en zijn assistent Gärtner naar Cayenne laten komen. Zij hebben hun gereedschap meegebracht, en dat voor 't moment in de gevangenis opgeborgen.

De beul Ladurelle wil van zijn vrijen tijd gebruik maken, om zich op 't Instituut eens terdeeg te laten onderzoeken. Er hapert iets aan zijn maag, zijn spijsvertering is erg slecht. Weet de laborant daar geen middeltje tegen? Tusschen twee haakjes — wil de laborant het zeldzame schouwspel van een onthoofding niet eens meemaken? En de juffrouw — die is natuurlijk ook nieuwsgierig, hoe 'n mensch uit het leven in den dood gebracht wordt. Goed — hij zal er wel even met zijn knecht over spreken — ze zullen voor meneer Schwartz en mademoiselle Rose een mooi plaatsje openhouden...

Neen, Schwartz heeft geen lust, getuige te zijn van het treurig uiteinde van den Maroccaan — en ook mademoiselle Rose bedankt met afschuw voor de

eer. Zij geven den beul een paar maagpoeders, en zijn blij, als hij eindelijk heengaat.

Mademoiselle Rose begint dan met een grooten handdoek door de kamer te wuiven, om de lucht, de ademlucht van den beul, weg te waaien, en Schwartz staat zich als een razende de handen te wasschen.

Den volgenden dag komen er burgers, die gewichtig en geheimzinnig beginnen te fluisteren. Meneer Schwartz moet heel in de vroege bij hen thuis komen. Door 't raam van de keuken kunnen ze alles zien. Dat moet je gezien hebben, zoo'n terechtstelling!

Goed — de Duitscher zal gaan; hij wil dat ontzettende schouwspel ook nog meemaken, om het bagno heelemáál te leeren kennen — van den tocht in het stinkende doodschip tot het laatste woord der wet.

De zon staat op het punt op te komen. Midden op het marktplein staat de guillotine, en aan den bovenbalk, tusschen de hoog gestrekte armen van het bruine toestel, glanst mat en geniepig het scherpe, scheeve mes. Ladurelle en Gärtner hebben den heelen nacht gewerkt, en zijn pas een uur geleden klaar gekomen.

't Is geen kleinigheid, zoo'n schavot op te bouwen; moet je handig en geoefend voor wezen!

Een troep koloniale heeft in wijde bogen het plein afgezet, en vooraan, dicht bij het apparaat, staan eenige gendarmen.

Nu brengen de bewakers een afdeling veroordeelden, die van de terechtstelling getuigen moeten zijn. Zoo wil het de wet. Zoo eischen het de regels van het bagno.

„Ter afschrik en ter verbetering”, zoo heet het.

De gevangenen worden in een kring rondom het toestel geplaatst. Zij moeten precies kunnen zien, hoe alles gaat.

Het slachtoffer wordt naar voren geleid. Hij ziet den officier van justitie en wil dien te lijf. Zijn gezicht is bleek van woede, zijn tanden knarsen.

Het doodvonnis wordt voorgelezen, en dan volgt de gebruikelijke vraag: „Veroordeelde, hebt u nog een wensch?”

Ja, hij heeft nog twee wenschen; ten eerste: zijn celgenoot Arribot moet zijn kleren hebben; ten tweede: of de hooge vergadering zoo goed wil zijn, hem met rust te laten...

De officier van justitie geeft een teeken. Een hoofdopzichter commandeert: „Alle gevangenen op de knieën! Hoeden af! Naar den veroordeelde kijken!”

Gärtner duwt den Maroccaan de drie treden van het trappetje op. Ladurelle wringt hem tegen de plank.

Met twee klemmen wordt de man, staande, geboid.

Dan wordt de plank omgekiept, en ze schuiven een houten juk over het achterhoofd van den veroordeelde. Nu is geen beweging meer mogelijk, niets meer.

Alleen de mond is nog vrij, en die klaagt, klaagt zacht, op den hillerigen toon van een kind.

En dan trekt Ladurelle aan de kruk. Als de bliksem suist het scherpe mes naar beneden... het kinderlijke gieren wordt afgekapt... Fel trekt het lichaam... Ladurelle bukt zich, grijpt het hoofd bij het rechteroor, toont het en roept met een schallende stem:

„In naam der republiek is gerechtigheid geschied!”

Het laatste woord der wet is gesproken.

En dan springt een der gevangenen, zenuwachtig, overspannen, op — naar het schavot toe — hij spuwt naar den beul en schreeuwt:

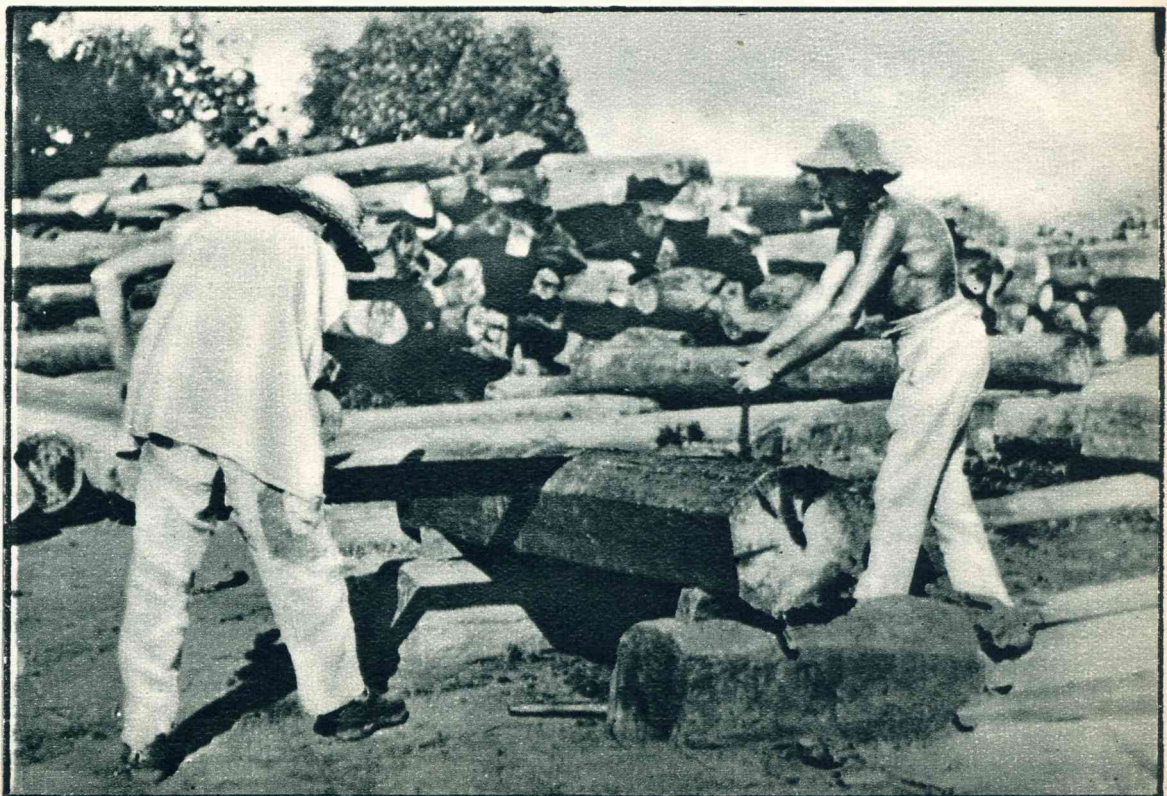
„Een zwijn ben je, Ladurelle, een goor, melaatsch zwijn!”

Tromgeroffel rolt over het plein. Twee bewakers trekken den razenden gevangene weg van het moordapparaat. Gärtner sluit snel de mand, waarin het lijk op zaagsel ligt.

Vier gevangenen komen door de afzetting heen, met volle kuipen water, om de guillotine en de straatsteenen af te spoelen.

Op de koningspalmen strijken de pekzwarte duivelvogels neer.

(Slot volgt.)

Onder een zengende zon bewerken de bannelingen het hout.

Tandaanslag is gevaarlijk!

Bezieet tandaanslag eens
door een microscoop.

Dit vindt de geleerde, wanneer
hij den tandaanslag analyseert

1. Exemplaren van Lactobacillen, die thans door de tandheelkundige wetenschap aansprakelijk worden gesteld voor tandbederf.
2. Exemplaren van Pyogenes Streptococcken.

U hebt geen microscoop nodig om te zien of tanden zijn aangetast. Met het bloote oog ziet U het direct, want tandaanslag is zeer leelijk. Maar slechts de microscoop ziet het gevaar.

Hoe de fraaiste
tanden verwoest kunnen worden.

Wanneer tandaanslag vergroot wordt, zult U vele levende bacteriën vinden: Lactobacillen, die tandbederf veroorzaken. Zij scheiden zuur af, dat glazuur oplost en tandbeen aantast.

Lactobacillen komen in ongelooflijk groote aantallen voor. Tandaanslag, van een enkele tand geschaapt, kan reeds miljoenen levende organismen bevatten. De wetenschap kent slechts één manier om deze bacteriën te bestrijden, n.l. den tandaanslag, allereerst te verwijderen.

Ondanks herhaaldelijk borstelen blijft tandaanslag

toch vastzitten. Daarom hebben de Pepsodent laboratoria een nieuw materiaal vervaardigd. Het is geheel verschillend in samenstelling en in uitwerking van hetgeen in andere tandpasta's wordt gevonden.

Sommige tandpasta's bevatten materiaal, dat het glazuur beschadigt. Het nieuwe materiaal van Pepsodent is tweemaal zoo zacht als dat in andere pasta's wordt aangetroffen. Toch is het zonder weerga voor het verwijderen van den tandaanslag, terwijl de tanden blinkend wit worden.

Alleen Pepsodent bevat dit nieuwe materiaal! Denkt hieraan, wanneer U eenige luttele centen wilt besparen, door goedkope tandpasta te kopen.

Pepsodent

De Tandpasta die den aanslag
verwijdert.

Groot tube f 0.75, dubbele tube f 1.25.

4046

Hoe zij haar betrekking kreeg. Hield zich 9 jaar jonger!

Toen deze vrouw een nieuwe betrekking zocht, begreep zij wel, dat haar 52 jaren naar kansen konden verminderen. Daarom gaf zij haar leeftijd op als 43. Men vond, dat zij er nog niet als 43 uitzag en gaf haar de betrekking.

Het geheele verhaal vertelt zij in haar brief:
„Vier jaar geleden verloor ik mijn man en was toen genoodzaakt als huishoudster in mijn eigen onderhoud te voorzien. Twee jaar geleden leed ik erg onder een buitengewoon slechte spijsvertering en ik voelde me zoo vermoeid en terneergeslagen. Het was me onmogelijk om vrolijk te zijn en ik zag overal als een berg tegenop. Ik nam Kruschen Salts en na drie maanden was ik een heel andere vrouw. Kort geleden kreeg ik mijn betrekking hier, en toen ik mijn leeftijd op gaf als 43, vonden zij dat ik er jonger uitzag. Mijn gezondheid en opgewektheid en goeden moed, ik schrijf het alles geheel toe aan Kruschen Salts. L.W.”

De reden waarom Kruschen Salts u gezond maakt en gezond houdt is, omdat elke kleine smaakloze dosis voor den geheelen dag een voldoende hoeveelheid bevat van de zes minerale zouten, die uw lichaam noodig heeft — zouten die de natuur

u wel zou verschaffen indien u een gezond, beweeglijk leven leidde in de open lucht. Deze levenskrachtige zouten zullen uw lever en nieren aansporen tot beter functioneren, zoodat elk spoor van giftige afvalstoffen uit uw organisme verdreven wordt. Het aldus gezuiverde, versfrischte bloed zal elke vezel van uw lichaam doorstroomen. Koop vandaag nog een flesch Kruschen Salts en begin morgenochtend met „de kleine, dagelijksche dosis.” Maak er een vaste gewoonte van en uw inwendige organen zullen voortaan altijd goed functioneren. Met den dag zult u zich opgewekter en flinker voelen, tot u de gezondheid tot in de vingertoppen voelt tintelen.

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon. Stralende gezondheid voor 1 cent per dag. Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij. Heerengracht 209, Amsterdam-C.

VRAAGT EEN ADRES

van een zieken of eenzamen Nederlander om daarheen geregeld Uw nummer van „De Stad” te kunnen zenden aan: J. P. C. MEEUWSE, Vlietstr. 2, Amsterdam (Z.) Strooken (zonder postzegel) worden dan toegezonden.

Abonneert U op dit blad!

DIT IS GEEN APRILGRAP!!

Maar zeker is het, wanneer het geluk even met U is, U reeds Zaterdag 1 April a.s. den gelukkigen winnaar kunt zijn van een der schitterende prijzen der Loten CREDIT NATIONAL de France, emission 1920, gegarandeerd door den Franschen Staat. Hoofdprijs één miljoen franc of 98.000 gulden. Verder zeer veel prijzen à frs. 500.000 of 49.000 gulden, frs. 200.000, frs. 100.000, frs. 50.000 enz. Tegen storting van slechts drie gulden zenden wij U onmiddellijk een deelname welke recht geeft op den vollen prijs (dus geen gedeelten). Iedere koper ontvangt drie dagen na de trekking de lijst gratis. Zendt nog heden postwissel of Giro storting No. 135173 aan de firma J. Sanders, Comm. in Effecten, Hoogstraat 4, Den Haag. Telef. 116587. Bestelt nog heden, de groote kans welke 1 April a.s. door den Franschen Staat geboden wordt kan Uw kans zijn om een der kolossale geldprijzen te winnen.

Uw
annonce
hier...?

Vraagt tarieven aan:
Centrale Adv.-afdeling
N.Z. Voorburgwal 69-73
A'dam C. - Telef. 46878

en maakt de teint verblindend rein. Scherk Face Lotion dringt diep in de poriën van de huid. Alle onreinheden lossen op, meeiters verdwijnen. Direct nadat U het gezicht met Scherk Face Lotion gereinigd hebt voelt U hoe het weefsel der huid opleeft en weer strak trekt. Wrijf daarom Uw gezicht meermalen per dag, maar vooral 's morgens en 's avonds met Scherk Face Lotion af. Het resultaat openbaart zich snel.

Probeer U het eens! Zendt deze advertentie met Uw adres en 15 ct. porto aan de fa. S. Blindeman & Co., v. Baerlestr. 89, Amsterdam. U ontvangt dan een gratis proef-fleschje.

Scherk Face Lotion is slechts echt in originele flacons met het opschrift Scherk.

Mystikum poeder, de beroemde Scherk poeder.

Alambeien

Vraagt Uw apothecker of drogist uitsluitend naar 't sedert 25 jaar onovertroffen preparaat:

GOEDECKE Anusol

In rode doosjes met loodje. Al het andere wijze men af.

Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland: OSKAR KOCH

Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel 26496

Een fraai overzicht van den te Laren gespeelden hockeywedstrijd tusschen Amsterdam en Hilversum, welke wedstrijd, na 2 x verlengd te zijn, toch in een 0-0 gelijk spel eindigde.

Een fraaie actiekiek van de gehouden cross door equipes in de omgeving van de Lage Vuursche, uitgeschreven door de rijvereniging „Baarn.”

Z. F. C. deed te Zaandam uitstekend werk door een 2-1-overwinning op H.B.S. te behalen. Hefstige strijd om den bal in deze spannende ontmoeting.

SPORT VAN ZONDAG

Door de 8-1-overwinning op O.T.O. behaalde Hercules het afdeelingkampioenschap der Westel. 2e klasse A. van den Ned. Korfbalbond. Een goed geslaagd spelmoment uit bovengenoemde ontmoeting.

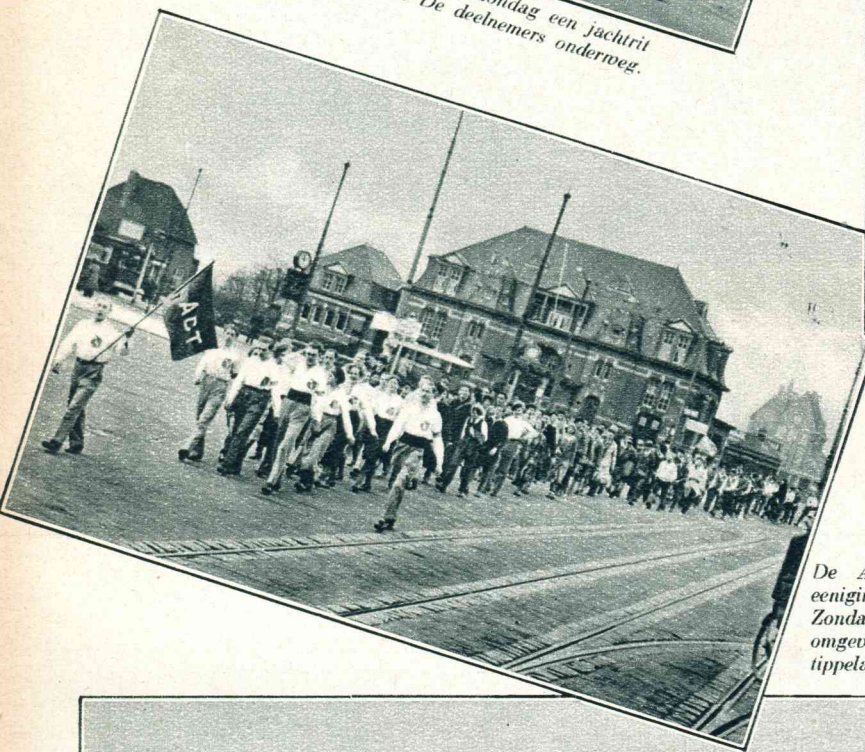
Een aardig spelmoment uit den wedstrijd tusschen Ajax en Stormvogels. De Waard, de IJmuider doelman, is zoojuist het nakijken gegeven.

De Kennemer Manege te Heilo-hield Zondag een jachtrit in de omgeving van Castricum. De deelnemers onderweg.

Spelmoment uit den te Bloemendaal gespeelden beslissingswedstrijd tusschen de Dames Hockey-elftallen van Amsterdam en H.O.C., welke door H.O.C. met 1-0 werd gewonnen.

De Amsterdamsche wandelsportvereniging „All correct tippelaars" hield Zondag een 40 K.M.-marsch in de omgeving van Amsterdam. Een groep tippelaars op den Amstelbeenschen weg.

Het vertegenwoordigend elftal van den Haarl. Voetbal Bond, dat Zondag te Haarlem met 4-0 van E.D.O. verloor.

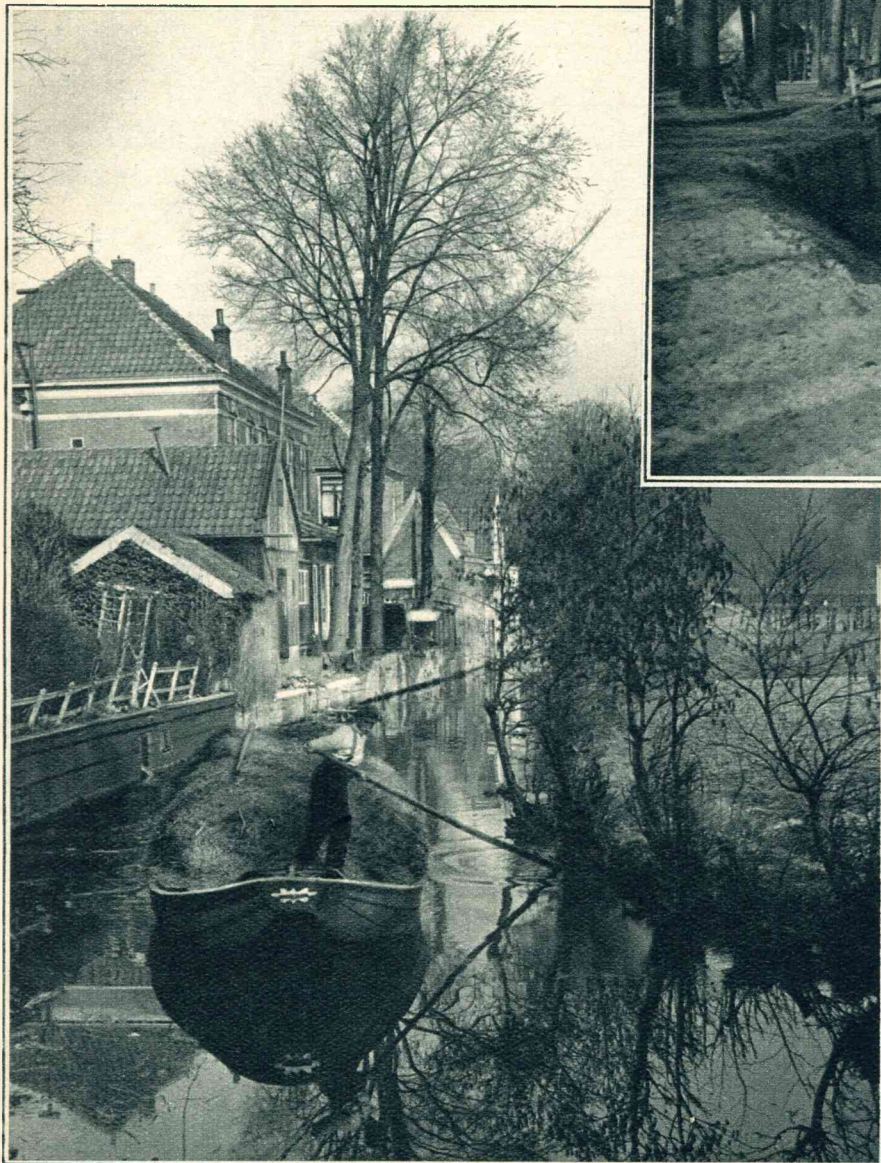

Ajax slaat Stormoogels met 3-1. Hestige doelvorsteling voor het IJmuider doel, dat hierbij leelijk in het gedrang komt.

FOTO'S UIT

Een pittoresk hoekje aan de Bennebroekerlaan te Bennebroek.

Voorjaarsvaart (Bennebroek).

'n Stil laantje achter de Leidsche Vaart (Vogelenzang)

Bennebroek EN Vogelenzang

*Lente-ochtend in de
allee te Vogelenzang.*

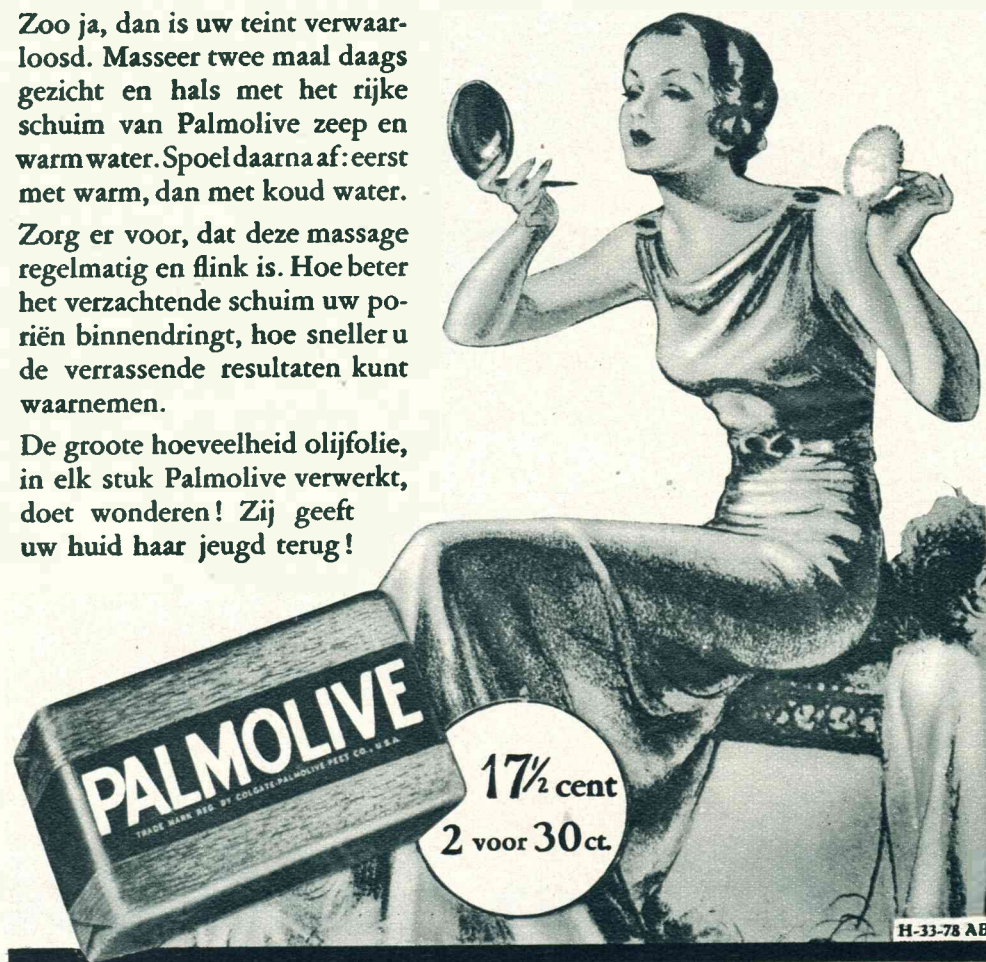
Probeer u dit ook eens!

Stel uw huid eens op de proef!
Strijk met den rug van uw hand
over uw gezicht . . . Is uw huid
nog soepel, maar toch stevig?
Of voelt zij stroef aan?

Zoo ja, dan is uw teint verwaar-
loosd. Masseer twee maal daags
gezicht en hals met het rijke
schuim van Palmolive zeep en
warm water. Spoel daarna af: eerst
met warm, dan met koud water.

Zorg er voor, dat deze massage
regelmatig en flink is. Hoe beter
het verzachtende schuim uw po-
riën binnendringt, hoe sneller u
de verrassende resultaten kunt
waarnemen.

De groote hoeveelheid olijfolie,
in elk stuk Palmolive verwerkt,
doet wonderen! Zij geeft
uw huid haar jeugd terug!

H-33-78 AB

'n MIDDEL tegen RHEUMATIEK

ZONDER GEHEIMEN!

Uw dokter, Uw apotheker of drogist zal U ver-
tellen hoe weldadig de bestanddeelen zijn, die op
iedere De Witt-doos gedrukt staan. Wees niet
langer gekromd door ischias, spit, gewrichtspijnen
of rheumatiek. De Witt's pillen drijven het vergif-
tige urinezuur, de oorzaak van alle rheumatiek, uit
Uw lichaam. Hieronder vindt U een bon voor
Uw eerste gratis dosis!

DE WITT'S PILLEN

PRIJS f 1.— en f 2.— PER FLACON

GRATIS E. C. DE WITT & Co., Afd. 16
Prinsengracht 983, Amsterdam

Zendt mij gratis en franco een monster
De Witt's pillen.

Naam

Adres

met 1½ cent frankeren

22

Een Reclame-begroting
is niet volledig, wanneer

DE STAD AMSTERDAM

niet bij de bladen is
opgenomen

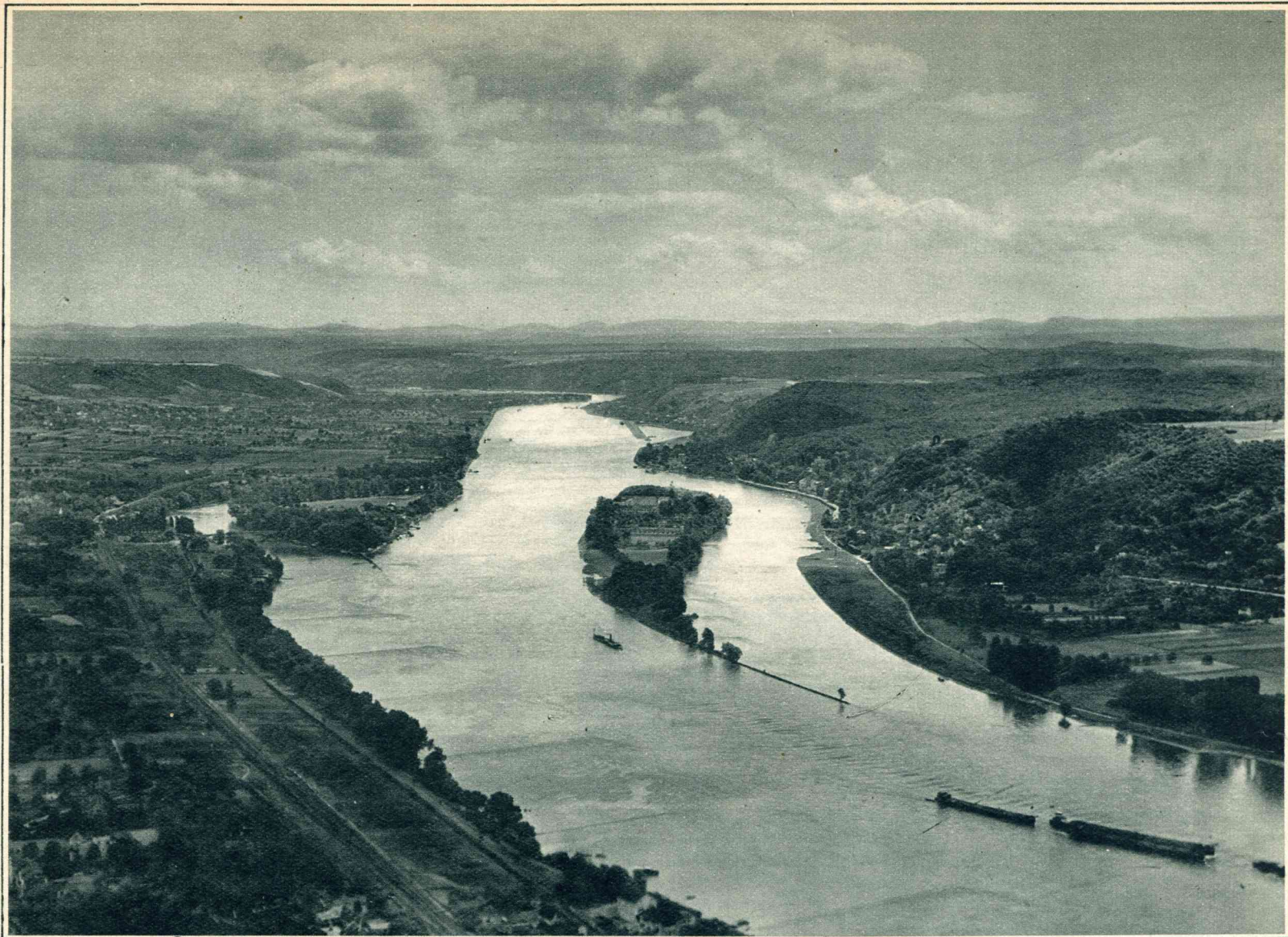

Isabel en Sheila MacDonald,
de twee dochters van den
Engelschen Minister President,

en Jeannette MacDonald, de Ameri-
kaansche filmster van denzelfden
naam, die te Amsterdam optrad.

De drie meisjes MacDonald

Uit het romantische land van den Rijn. — Gezicht op het eiland Nonnenwert in den Rijn bij den Drachenfels.

De Schat van Meneer Baldock

DOOR CHARLES McEVOY

Meneer Baldock was gekomen op een nieuwen trap van levenservaring: hij werd als 'n nul beschouwd door een vrouw, die hem aantrok. Dit was een echte ramp voor meneer Baldock. Hij had zich altijd geweldig gevoeld, en nóg vond hij zichzelf zeer gewichtig. Hij droeg een gekleede jas en een bolhoed en lang haar en een kolossalen knevel en een flabberdas, en in dien tooi hielp hij achter de toonbank, in het boeken-antiquariaat van meneer Moon.

Vóór hij juffrouw Bagshot (die de administratie van meneer Moon bijhield) kende, had Baldock zich altijd verbeeld, dat hij maar een vinger hoefde uit te steken, om een vrouw te krijgen; en dat hij nog niet getrouwd was, schreef hij alleen hieraan toe, dat hij nog nooit een meisje had ontmoet, hem waardig.

Nu had hij zich verwaardigd, juffrouw Bagshot te aanbidden — en zij wou niets van hem weten. Dit was meer dan pijnlijk.

Iederen ochtend kamde meneer Baldock zijn lokken en zijn knevel uit, zijn dassen werden rooder dan ooit, en hij stak bloemetjes in zijn knoopsgat, maar juffrouw Bagshot gunde hem niets dan verachting. Zijn ijdelheid begon te slinken. Hij voelde, dat hij over 't geheel te kort was, en wat knevel betreft te lang. Hij liep naar bioscopen en cabarets, hoewel hij geheelonthouder was. Maar zelfs in emmers limonade kon hij zijn ellende niet verdrinken; zijn ooren gloeiden nóg, als hij zich herinnerde, hoe juffrouw Bagshot hem iederen dag over haar lorgnet heen aankeek... alsof hij een leelijk insect was aan 't eind van een speld.

Baldock werd nederig. Hij kroop en kroop, als hij in tegenwoordigheid was van juffrouw Bagshot; hij probeerde eeuwig, tegen haar te praten, en eeuwig droomde hij van haar. Op een twintigtal dwaze en onhebbelijke manieren gaf hij juffrouw Bagshot te verstaan, dat hij haar aanbad.

Maar er was één ding, dat hij door zijn nederig-

heid niet kwam te beseffen: dat juffrouw Bagshot bijna even heftig aan hem dacht, als hij aan haar. Op den bodem van haar hart bewonderde ze zijn gekleede jas, en zij voelde zich ontroerd door de afmetingen van zijn knevel. Juffrouw Bagshot had een zwaren strijd met zichzelf te voeren. Zij was zesentwintig, en zij had nog nooit gemind, en meneer Baldock kwam gevaarlijk dicht bij haar ideaal; maar zij was nogal wereldsch — meneer Baldock zat niet erg goed in zijn geld, en zij ook niet, en zij had wel zóóveel gebrek gezien, dat ze er zichzelf niet aan waagde.

Meneer Baldock zei, dat ze minstens in hun vrijen tijd vrienden konden zijn, onder afspraak, dat daar verder niets achter school. Dit gebeurde op een ochtend, toen meneer Moon met een anderen (getrouwden) bediende naar een verkooping was.

„Stil maar,” had juffrouw Bagshot geantwoord. „Ik heb veel te veel van de wereld gezien. En flirten doe ik niet aan. Als ik iets begin, moet 't ernst zijn. Ik wil geen vrienden voor mijn vrijen tijd hebben.”

Baldock ging terug naar zijn eigen vleugel van den winkel, juffrouw Bagshot keerde hem haar breede schouders toe en ging weer schrijven.

Baldock echter voelde zich door haar woorden geprikkeld. „Als ik iets begin, moet 't ernst zijn!” Groote hemel, als hij haar eens in zoo'n gelukkige stemming kon krijgen...

Hij moest een klant helpen; maar toen de winkel weer leeg was, ging hij terug.

„Juffrouw Bagshot,” zei hij, „ik wou, dat u me eens ronduit vertelde, wat er aan me mankeert.”

Juffrouw Bagshot legde haar pen neer.

„U verdient zoo'n schijntje — en u kunt dat schijntje niet eens bij elkaar houden.”

„Hoe weet u dat?” vroeg hij.

„Wou u soms beweren, dat u spaarde?”

„Wie zegt u van niet?”

Juffrouw Bagshot keek hem scherp aan.

„Ik heb u eens hooren zeggen, dat u veertien shilling per week voor uw kamer betaalde. U gaat 's avonds uit — u gaat drie van de zes dagen goed dineeren — daar is uw salaris mee op. U kunt niet eens kleeren kopen, behalve dassen, en u gaat alleen Vrijdags en Zaterdags met de tram naar huis!”

Meneer Baldock stond met de oogen te knippen. Juffrouw Bagshot ging onbarmhartig voort: „'t Is nu Vrijdagmorgen,” zei ze. „Als u me een halve kroon kunt laten zien, loop ik vanavond door 't Park met u mee, als u naar huis gaat.”

Baldock werd bleek.

„Ik geef toe, dat ik op 't oogenblik niets bij me heb,” zei hij, „maar...”

Juffrouw Bagshot viel hem snel in de rede.

„Stil maar,” zei ze, „bedenk maar niets, anders kijk ik u nooit meer aan, al werd u compagnon van meneer Moon.”

„Merci,” zei Baldock, bijna grimmig. „'t Is waar — ik heb geen penny tot ik vanavond mijn salaris krijg.”

Op dat moment kwam meneer Moon binnen, en Baldock ging aan zijn werk.

Maar zijn hart bleef snel kloppen bij de gedachte wat hij misliep — een wandeling door het Park met juffrouw Bagshot!

De mogelijkheid prikkelde hem — al besepte hij, dat 't aanbod alleen gedaan was in de zekerheid, dat hij géén halve kroon zou kunnen toonen. Hij besepte ook, dat 't hem niet baten zou, den volgenden Vrijdag vijf shillings te laten zien. Alleen als hij maandenlang spaarde, kon hij iets bereiken — en sparen was zoo moeilijk. En toch, toch voelde hij zich tot bijna alles in staat.

Meneer Moon was nogal opgewonden binnengekomen. Ook de andere bediende had een kleur, en hij droeg voorzichtig een bruin pakje.

„Baldock!” riep meneer Moon. „Kom eens kijken!”

Baldock ging, het pakje werd losgemaakt, en er kwam een boek uit, in leer gebonden. Hij sloeg het titelblad op en keek verbaasd.

„De eerste uitgave van de Koningsbrieven! Da's een bofje, meneer Moon!”

„Zou ik ook zeggen!” riep de patroon. „Er zijn op de heele wereld maar 'n stuk of zes exemplaren van! Er was haast niemand — zeker door den mist. Ik heb het voor een krats gekregen — twee pond — met nog 'n stelletje rommel, dat later bezorgd wordt. 't Is minstens vijfhonderd pond waard!”

„'t Is alleen 't eerste deel, meneer,” zei Baldock. „Als iemand 't tweede deel heeft, wil hij graag vijfhonderd pond geven, om 't compleet te hebben. Samen zijn ze een paar duizend waard.”

„Dat is zoo,” zei Baldock.

Meneer Moon werd opeens weer deftig, zooals hij altijd deed na een uitbarsting van vertrouwelijkheid, en Baldock ging weer naar zijn lessenaar. De aanblik van het zeldzame boekdeel had terdege zijn zakelijke belangstelling gewekt, maar toen hij weer aan 't Park en aan juffrouw Bagshot dacht, verloor de aankoop van meneer Moon alle beteekenis.

Toen het tijd was, om te gaan lunchen, nam hij jas en hoed, en vertrok, zonder naar de boekhouster te kijken. Zijn kapitaal bedroeg op dat oogenblik twee-en-een-halve penny.

Er is niet veel tijd noodig voor het drinken van één kop koffie — en Baldock voelde zich te onrustig, om toe te kijken, terwijl andere mensen aten; hij zette dus zijn kraag op en ging wandelen.

Hij kwam langs de boekenstalletjes op de Far-ridingdon-markt. Daar bladerde hij dikwijls in de oude boeken, en hij had er wel eens een gelukje — maakte van een penny een shilling of zoo.

Hij slaakte een bijna noodlottigen uitroep, toen hij een rij oude bandjes doorkeek, met opschrift „1 sh. per deel”, en op een rug las: „De Koningsbrieven, Deel II”.

„Wat zegt u?” vroeg de koopman.

„Splinter in mijn vinger,” zei Baldock, met bewonderenswaardige tegenwoordigheid van geest. Hij had zich afgewend van het interessante boek. Hij had nog een halve penny, en kocht daar een vies novelletje voor. Toen nam hij het boek in handen, en sloeg het open. Het was de eerste uitgave!

Baldock kon zich nauwelijks weerhouden te

kreunen. Hier kon hij een boek, dat vijfhonderd pond waard was, koopen voor een shilling, en hij had geen halve penny!

Hij begreep, dat hij geen al te groote belangstelling mocht toonen. Hij zette het boek terug, snuffelde nog een minuut in de halve-penny-uitstalling, en slofte weg.

Maar toen hij den hoek om was, liep hij snel. Er moest iets gedaan worden — en vlug!

Hij dacht aan een pandjeshuis en zijn overjas en ging op zoek. In de zaak was er een onverbiddelijke wet: „geen voorschotten”. Het pandjeshuis was de eenige mogelijkheid.

Hij vond er een, ging binnen en presenteerde zijn jas. „Niets waard,” zei de man achter het toonbankje. En Baldock had niets anders, dat in een shilling omgezet kon worden.

Knorrig ging hij naar buiten en vlak voor de deur liep hij juffrouw Bagshot bijna tegen 't lijf. Dit maakte zijn verwarring volkomen, en hij holde weg, naar den winkel. 't Was tijd.

Meneer Moon was er nog niet, en Baldock pijnigde zijn hersens af, om een uitweg te vinden. Als hij leende van den anderen bediende, zou hij 't idee hebben, dat 't koopje hem toekwam. Maar zou 't toch onderwijl niet worden weggehaald? Misschien was 't al weg — misschien had de koopman al erg in 't boek...

Hij voelde een soort doodsangst, toen juffrouw Bagshot binnenkwam en schuin naar hem keek. De andere bediende ging nu lunchen, dus de twee waren alleen.

„Ik wou u even vertellen, meneer Baldock,” sprak zij toen met een toonlooze stem, „dat ik me verbaas over uw vrijmoedigheid, om vriendschap met een meisje te willen aanknoopen, terwijl u 't pandjeshuis noodig hebt, om de week door te komen. Ik ben tenminste blij, dat ik u gezien heb. En u moogt wel blij zijn, dat 't meneer Moon niet geweest is.”

„Zou u denken?” vroeg hij tam.

„Waarschijnlijk had u direct een week salaris gekregen — dat wil zeggen: uw congé.”

„Direct een week salaris!” Baldock deed een vreugdesprongetje, want zijn probleem was opgelost.

„Vindt u me zoo grappig?” vroeg zij.

„Buitengewoon,” zei hij. „Ik zou er buitengewoon veel pret in hebben, op staanden voet ontslagen te worden.”

„Daar komt meneer Moon aan,” zei ze, met

een blik naar de glazen deur. „Misschien denkt u er nu anders over.”

Ook Baldock keek naar de deur, en terwijl zijn patroon binnentrad, gaf hij een schop tegen den stoel, die 't dichtste bij hem stond.

„Pas op!” riep meneer Moon, onderweg naar zijn kantoor. Baldock nam den stoel op zijn voet en liet hem tollend door den winkel vliegen.

„Wel...” Meneer Moon bleef staan en staarde naar zijn bediende. „Waarom doe je dat?”

„Voor de pret, meneer.”

In enkele minuten was het gebeurd. Juffrouw Bagshot kreeg order, de somma van achtentwintig shillings uit te betalen — Baldock nam het geld met beleefde kalmte aan en rende den winkel uit.

Ze zagen hem een passerende taxi aanroepen, en meneer Moon trok de conclusie, dat zijn arme bediende krankzinnig was geworden.

Voor het boekenstalletje beleefde Baldock zijn grootste opwinding. Het boek was er nog, en werd zijn eigendom, en een tweede taxi bracht hem snel terug naar de inrichting van meneer Moon.

Verontwaardigd zag meneer Moon zijn vrijmoedige gezicht aan, en hij wees naar de deur. „Er uit!”

„Hebt u interesse voor het tweede deel van de Koningsbrieven,” vroeg Baldock koelbloedig, „eerste druk, zelfde band, in uitstekenden staat?”

De verbaasde heer Moon gaf zich bijna onmiddellijk over, en er volgde een gesprek in het kantoor.

„Vijf pond salaris per week en aandeel in de winst — dat zijn mijn eenige voorwaarden.”

Meneer Moon wou er 't eerste half uur niets van weten; maar eindelijk kwam hij met Baldock den winkel weer in.

„Meneer Baldock is mijn compagnon geworden,” zei hij koel.

Juffrouw Bagshot vond even later een briefje op haar lessenaar:

„Als u vanavond met me door 't Park wilt wandelen, laat dan a.u.b. een van uw boeken op den grond vallen.”

„Pas toch op!” riep meneer Moon een minuut later.

Uit het romantische land van den Rijn. —
Het Zevengebergte van Rolandseck af gezien.

Voor de opvoering van Sophocles' tragedie *Philoctetes*, welke binnenkort in den Stadsschouwburg onder leiding van Albert van Dalsum door een studentenvereniging zal worden gegeven, worden de maskers vervaardigd op het atelier van Hildo Krop.

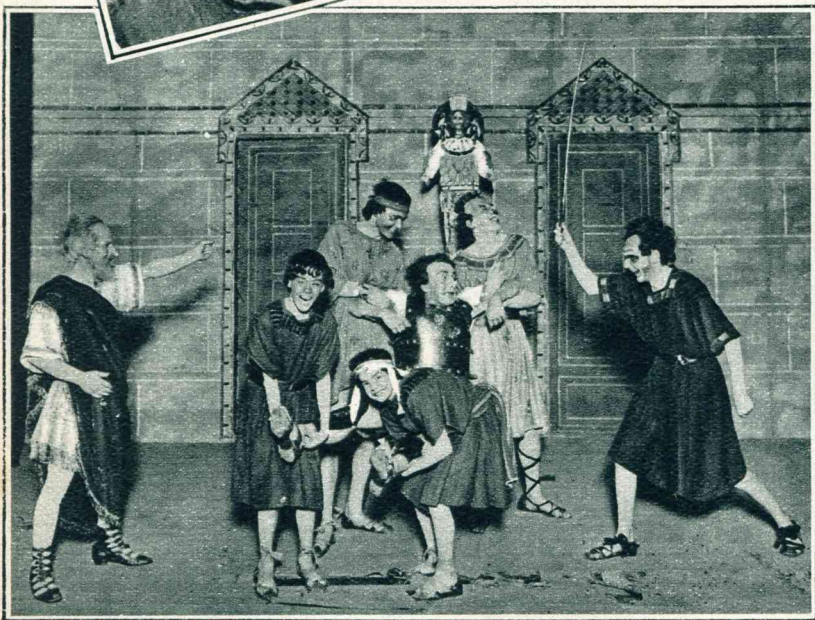
In den kunsthandel Buffa exposeert de schilder Mathieu Wiegman een vijftigtal van zijn werken. — *Stilleven met flesschen.*

Magdalena, een religieus schilderij door Math. Wiegman

SCHOONE KUNSTEN

De Hilbersumsche Gymnasiastenbond gaf onder leiding van Adriaan Hoogkaas een opvoering van het blijspel „*Miles Gloriosus*” van Plautus. Een grappige scène.

In de kunstzaal Van Lier wordt een tentoonstelling gehouden van de werken van den Belgischen schilder Henri v. d. Velde. De Ponte Vecchio in Venetië.

Edna's Echtgenoot

DOOR JOHN VANCOUVER

„Goede wijn behoeft geen krans”, waarom zullen we dus veel woorden verspillen bij het aankondigen van dezen nieuwen premieroman, die als een meesterstuk gelden mag van den befaamden schrijver John Vancouver, den evenknie van den koning der romanciers Garvice. Ter inleiding drukken wij echter een gedeelte af uit een der hoofdstukken, waarin de twee hoofdfiguren van dit prachtboek ten tooneele worden gebracht.

De gids van het gezelschap dat den berg besteeg verklaarde, dat zij thans op het punt waren gekomen, waar zij, die verder wenschten te loopen, een korteren weg konden nemen langs een gedeelte, dat voorbij een waterval en onheilsPELLend overhangende rotsblokken voerde. Cyril keek naar het kronkelende pad, dat vrij breed was, en wendde zich toen tot Edna om haar meening te vernemen. Zij bleken ten slotte de eenigen te zijn, die een wandeling wilden ondernemen; de anderen gaven er verreweg de voorkeur aan den rit op de ponies te vervolgen.

„Denkt u er om,” vermaande de gids, „dat u het pad nauwkeurig blijft volgen. Wij zullen beneden op u wachten.”

„Dit bevalt mij veel beter,” merkte Edna lachend op, toen ze op weg waren; „ik wil het nu wel bekennen — die pony stond mij niets aan. Hij deed zoo gek met zijn ooren.”

„Arm beest,” lachte Cyril terug. „Ik ben er van overtuigd, dat hij heelemaal geen kwaad in den zin had. Maar ik moet bekennen, deze wandeling is ontegenzegglijk veel aangename.”

Het pad was vrij breed, maar bovendien zeer steil; zoodat zij van tijd tot tijd een looppas moesten nemen. Tot dusverre waren zij onafhankelijk van elkaar naar beneden geklommen, maar toen de steile grotere afmetingen aannam en Cyril bemerkte, dat het meisje te bedeesd was om zijn hulp te vragen, stak hij haar zonder veel plichtplegingen een hand toe, die zij zonder iets te zeggen vastgreep.

„Houd mij goed vast,” zei hij. „Dan loopen wij minder kans om te vallen. Het dalen valt wel niet mee, maar ik vind het toch ruimschoots de moeite waard. Kijk eens naar die groote wolk, die daar komt aandrijven.”

Ook Edna had deze opgemerkt en onmiddellijk kwam er een ernstige trek op haar gezicht.

„Zouden wij niet probeeren ons zoo spoedig mogelijk bij de anderen te voegen?”

„Het is bijna onmogelijk om nog sneller op te schieten dan wij tot dusverre doen. Tenzij wij ons laten rollen. Wat is er dan? Regen?”

Zij schudde het hoofd.

„Mist!”

„Wat zou dat!” antwoordde Cyril met de onverschilligheid van iemand, die niet weet, wat zooiets in de bergen kan beteekenen. „U hebt toch een dikken mantel aan.”

Edna moest onwillekeurig lachen.

„Die zal ons niet helpen bij 't zoeken van den weg.”

„Ja, dat is waar,” antwoordde hij. „Maar wat zie ik daar beneden? Kijk, dat is ons gezelschap. Ziet u wel. Er bestaat geen enkele reden voor ongerustheid. Als wij daar bij dat groote rotsblok zijn aangekomen, dan kunnen wij hen voortdurend in het oog houden.”

Om sneller op te schieten, week Cyril van den weg af om een groote bocht af te snijden, in de onderstelling, dat dit hun weg aanzienlijk zou bekorten. Hierin had hij zich zeer bedrogen, want ongeveer halverwege stuitten zij opnieuw op een

rotsblok, waardoor zij werden gedwongen een flinken omweg te maken. Zij hielden echter het gezelschap in het oog en binnen vijf of tien minuten zouden ze het hebben bereikt. Maar die vijf minuten waren juist voldoende om hen in een dikken mist te hullen, die ondertusschen met groote snelheid was komen aandrijven. De geheele omgeving werd in een ondoorzichtig waas gehuld en weldra was de toestand zoo, dat zij zelfs op een paar passen van hen af niets meer konden onderscheiden. Edna, die hem eerst, hoewel reeds weifelend, was gevolgd, bleef staan en leunde een weinig dichter tegen hem aan.

„Wij zijn eigenlijk gevangen — en, wat nog erger is, van den weg afgeraakt.”

Cyril, die het gevaar nog niet van die zijde had gezien, schrok. Hij hield haar hand krampachtig vast en zei:

„Inderdaad! U hebt gelijk. Wij bevinden ons niet meer op den weg.”

Er heerschte een oogenblik stilte. Cyril stak een paar lucifers aan, maar het resultaat was nihil.

Edna glimlachte.

„Wij moeten wachten,” zei ze kalm.

„Hoe lang?”

„Totdat de mist optrekt.”

„En die wordt nog steeds dikker...” Cyril voelde aan haar mantel, die ten slotte toch niet zoo heel dik bleek te zijn, en hij sprak ongerust: „Uw mantel is nu al doornat. En gisteren hebt u nog den geheelen dag uw kamer moeten houden. Hier...” en met een snelle beweging zijn eigen overjas uittrekkend, vervolgde hij, „trekt u deze er bij aan.”

„Neen!” klonk het vastbesloten.

„Ja,” sprak hij even vastbesloten terug.

„Laat ik dat nu alstublieft niet doen!” pleitte ze.

„Edna! Ik dring er op aan. Mijn jas is bovendien dikker en zal voldoende beschutting geven.”

En zonder acht te geven op haar tegenstribbelen sloeg hij haar zijn ulster om de schouders en knoopte dezen dicht.

„Nu ben ik heelemaal verdwaald,” lachte ze. „In deze jas kunnen ze mij nooit meer terugvinden.”

Cyril voelde er heel weinig voor om op haar vroolijkheid in te gaan. Hij achtte zich verantwoordelijk voor dit jonge meisje, dat nu plotseling, na haar verkoudheid, aan vocht en kou werd blootgesteld.

„Hoe lang duurt zoo'n mist?” vroeg hij. „U woont hier langer in deze streek dan ik.”

„Ik geloof, dat zoo'n dikke mist wel tot den avond kan duren.”

„Wat?” riep Cyril hevig ontsteld uit. „Maar, meisje, dan moet ik maatregelen nemen. Het zou hoogst gevaarlijk zijn, hier eenige uren achtereen te verblijven.”

Tijdens de stilte, die hierop volgde, drong het eigenlijk pas goed tot Edna door, in welk een netelige positie zij zich bevonden. Veronderstel dat ze hier den geheelen nacht moesten doorbrengen! Wat zou tante Martha dan voor angst uitstaan? En de opgeruimdheid, die ze tot dusverre had weten te bewaren, maakte plaats voor vrees. Tranen welden op en zij bracht haar hand aan het gezicht.

Cyril voelde zich schuldbeust.

„Het komt allemaal door mijn verwenschte stomiteit,” zei hij hardvochtig ten opzichte van zichzelf. „Edna, ik zal zorgen, dat je thuis bent, voordat de avond valt. Dat moet — wat er ook

mag gebeuren. Als ik maar — Wacht eens even. Heb je dat kluwen wol nog, dat je vanmorgen in den trein had?”

„Mijn kluwen wol! Waar is dat voor nodig?” vroeg Edna. Zij haalde het echter uit haar mantelzak en overhandigde het aan Cyril.

Cyril wond een eindje af en trok er aan. De wol was niet sterk, want bij geringe krachtsinspanning brak de draad al. Edna had nieuwsgierig toegekeken.

„Hoor eens hier,” zei hij ten slotte, „ik moet in elk geval probeeren den weg terug te vinden. Het heeft geen doel te wachten, totdat deze dikke mist is opgetrokken. Dat kan nog wel uren duren. Er blijft slechts één middel over. U houdt het eene einde vast en ik rol het kluwen af, terwijl ik dan met behulp van lucifers den weg terugzoek. Wanneer wij beiden den draad vasthouden, dan kan ik den weg naar hier terug ook weer vinden.”

Edna huiverde.

„O neen — neen!”

„Wat is dat nu?” trachtte Cyril haar te bemoeiden. „Nu moet u houden. Houd den draad maar goed vast. Het gaat slechts om enkele minuten. Ik zelf vind het ook minder aangenaam om je achter te laten, maar er zit niets anders op.”

Edna hield haar tranen in en schudde het hoofd.

„Denkt u, dat ik bang ben, omdat ik alleen achterblijf? Dat is het niet!”

„Wat dan? Houd dien draad nu maar stevig vast.”

„Maar — maar u weet niet eens, welke richting u uit moet gaan. Wij kunnen ons wel aan den rand van een afgrond bevinden.”

Cyril lachte.

„Maak u maar niet ongerust. Ik vind den weg wel. Mocht de draad per toeval afbreken, blijf dan hier — en verlaat onder geen enkele voorwaarde deze plek.”

Hij drukte haar de hand en liet haar toen los.

Edna greep hem bij den arm vast.

„Neen, neen! Het kan mij niet schelen of ik hier den geheelen avond moet blijven!” snikte zij. „U moet niet gaan — ik...”

Cyril maakte zich zoo zacht mogelijk los en trachtte haar gerust te stellen.

„Meisje, je weet niet wat je zegt. Hoe kun je hier nu den geheelen nacht blijven? Dat gaat toch niet.”

Zij bracht haar handen voor het gezicht. Toen greep ze hem opnieuw vast en zei:

„Geef mij dien bal eens even. Ik geloof nooit, dat die wol sterk genoeg is.”

„Dat zal wel gaan,” merkte hij op, terwijl hij haar het kluwen overhandigde.

Zij hield het kluwen wol een oogenblik in de hand en wierp het toen ver van zich af in den mist, zoodat het met geen mogelijkheid meer te vinden zou zijn.

„Wat doe je nu?” riep Cyril uit. „Je gooit de wol weg — mijn hemel! Waarom?”

In antwoord op zijn uitroepen klemde zij zich aan hem vast, met het hoofd tegen hem aan en stamelde:

„Ja, ik heb het weggegooid! Ik zou hier liever altijd willen blijven — ik zou misschien nog liever doodgaan, dan dat jij weggaat.”

Cyril beefde. Haar bekentenis overweldigde hem. Hij sloeg zijn armen beschermend om haar heen en fluisterde haar toe:

„O, Edna! Liefeling — mijn liefeling!”

De prijs voor een ingenaaid exemplaar is slechts 17½ cent — een bedrag dat een ieder kan betalen — voor een gebonden boek in prachtband 70 cent. Toezending volgt ook bij ontvangst van een postwissel, groot 22½ en 80 ct., resp. voor een ingenaaid en luxe exemplaar. Onze bezorgers zijn verplicht u het werk direct na de verschijning aan te bieden. Laat deze unieke gelegenheid niet voorbijgaan.

Uitslag van de Prijsvraag, voorkomende in het premieboek „De Prijs van haar liefde”

Op verzoek van de Administratie der Hollandsche Bibliotheek deelen wij hier den uitslag mede van de prijsvraag, voorkomende in „De prijs van haar liefde”. De gevraagde woorden zijn: **Horizontaal:** 1 Code; 5 Leed; 9 Sir; 10 Eek; 12 E.d.; 14 Etsen; 16 Re; 17 Leo; 19 Sap; 20 Toe; 21 Arke; 23 Moes; 24 Stralen; 25 Poes; 27 Eens; 30 Rol; 31 Ons; 33 Nek; 34 Eg; 35 Speer; 37 Ei; 38 Epe; 39 Ier; 41 Plan; 42 Neef. — **Verticaal:** 2 Os; 3 Die; 4 Erts; 5 Leep; 6 Een; 7 E.k.; 8 Hela; 11 Mees; 13 Der; 15 Savanne; 16 Roe; 18 Oksel; 20 Tonen; 22 Ets; 23 Mee; 25 Pret; 26 Oog; 28 Nee; 29 Ski's; 31 Open; 32 Sein; 35 Spa; 36 Ree; 38 El; 40 Re. — De hoofdprijs, zijnde een prachtige verstelbare Fauteuil met kussens, viel ten deel aan: Mejuffrouw I. Boeschoten, Zand-

voortweg 80, Amerongen. De overige prijzen, ieder f 2.50, aan: F. A. den Boer, de Wetstraat 4, Arnhem; Mevrouw Wijgersma, Breedestraat 14, Hees (bij Nijmegen); A. P. Egberts, Jansstraat 7, Velp; B. Boelhouwer, Prins Mauritslaan 36, Harderwijk; W. F. Scheenstra, Van Slingelandtlaan 3, Dordrecht; A. M. Heeuw, Ohmstraat 5, Lonneker; G. J. Prins, Bernulfusstraat 27, Amersfoort; Mejuffrouw A. Brinks, Diepenheimscheweg, Goor; A. van der Velde, v. d. Manderestraat 30, Vlissingen; L. Seegers, Theresialaan 54, Vught; Mevrouw Bernard, v. Musschenbroekstraat 81, Den Haag; D. Swart, Zuid Vliet 202, Leeuwarden; F. H. Beintema, Paul Krugerstraat 10, Assen; D. Hesse, Kerkstraat, Groningen; S. A. van der Meulen, Aelbrechtskade 16a, Rotterdam.

Moeders! Denkt aan Uw kind!

Vandaag kunt ge nog aan z'n wensen voldoen. Maar morgen . . . ! Als langer nog de onverschilligheid voor 't product van onze Neêrlandsche ondernemingen, deze laat wegwijnen, kan morgen Uw bestaanszekerheid en daarmee 't levensgeluk van Uw kinderen worden bedreigd.

Voorkomt dat! Onze 3 miljoen kinderen in Nederland hebben er recht op, dat wij bij voorkeur Neêrlandsche producten koopen! Hun toekomstige welvaart hangt er immers van af. Hoopvolle kinderoogen kijken U aan! Moeders: denkt aan Uw kind!

**KOOPT
NEDERLANDSCH PRODUCT**